

ע"פ 434/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 434/15

כבוד השופט ס' ג'ובראן

לפני:

כבוד השופט י' עמיית

כבוד השופט א' שהם

פלוני

המערער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על הכרעת דין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 24.7.2014, ועל גזר דין מיום 25.12.2014, אשר ניתן בת"פ 45504-05-13 על-ידי כב' השופט י' עדן

ו' בכסלו התשע"ה

תאריך הישיבה:

(18.11.2015)

בשם המערער:

עו"ד מאיר סוסה

בשם המשיבה:

עו"ד ארץ בן אריה

פסק דין

השופט א' שהם:

1. לפניו ערעור על הכרעת דין של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' עדן), בת"פ 45504-05-13, מיום 24.7.2014, ולחלופין על גזר הדין, מיום 25.12.2014.

2. ביום 24.7.2014, הורשע המערער, לאחר ניהול משפט הוכחות, בביצוע העבירות שלහן: מעשה מגונה בקטינה

עמוד 1

© verdicts.co.il - או.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין

(ריבוי מקרים), לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיפים 345(ב)(1) ו-345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); והדחה בחקירה (שני מקרים), לפי סעיף 245(א) לחוק העונשין.

3. בעקבות הרשותה בדיון, נגזרו על המערער העונשים הבאים: 5 שנות מאסר בפועל; 12 חודשים מאסר על תנאי לביל עبور המערער, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירהimin מסוג פשע; 6 חודשים מאסר על תנאי לביל עبور המערער, בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירהimin מסוג עונן; כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצוי למתלוונת בשיעור של 50,000 ₪.

המערער אינו משלים עם הרשותה בדיון, ולחופין, הוא משיג על חומרת עונשו, ומכך הערעור שלפנינו.

עובדות כתוב האישום שהוגש נגד המערער

4. מכתב האישום המתוקן (להלן: כתוב האישום) עולה, כי המערער ולג', הינם בני זוג, המתגוררים יחד בדירה ב..... (להלן: הדירה) מזה כתשע שנים. ט', ילידת 1998, הינה בתה של ג' מנישאים קודמים (להלן: המתלוונת או ט'), המתגוררת יחד עם ג' והמערער בדירה. למערער ולג' ילדה משותפת, ילידת 2011, אשר מתגוררת יחד עימם בדירה (להלן: התינוקת).

על-פי עובדות האישום הראשון, במהלך תקופה של כשלוש שנים, ועד שלושה חודשים לאחר מכן הגשת התלוונת על-ידי המתלוונת, ביום 19.5.2013 (להלן: התקופה הרלוונטית), ביצע המערער במתלוונת מעשים מגוניים, שלא בהסכמה החופשית, כמפורט להלן:

ביום 10.5.2010, בסמוך לשעה 14:00, ניגש המערער אל המתלוונת - בעת ששכבה על גבה בספה בסלון, וצפתה בטלוויזיה - נשכב מעלה, והחדיר את לשונו לתוך פיה, תוך שהוא מנשקה. המתלוונת נותרה לשכב על הספה, והמערער קם מעלה, אמר לה: "עשית לי את היום", ויצא מן הדירה. במקרה נוסף, נכנס המערער לחדרה של המתלוונת, הפילה על המיטה, כאשר גבה כלפי המיטה, נשכב מעלה, והצמיד את איבר מינו בחזקה לגופה, מעל בגדייה. כאשר המתלוונת ניסתה להרחקו מעלה, אמר לה המערער: "זה מה שהיא לך כשתצא בחוץ". לאחר שהמתלוונת ניסתה, בשנית, להרחק את המערער מעלה, קם המערער מהmiteה.

עוד נתען במסגרת האישום הראשון, כי במהלך התקופה הרלוונטית, נהג המערער להצמיד את איבר מינו לגופה של המתלוונת, בניגוד לרצונה. כאשר בקשה המתלוונת מהמערער, במהלך חודש מרץ 2011, כי ייחל ממעשי, אמר המערער למתלוונת, כי הוא "אהוב אותה יותר מבת", שאל אותה, מודיע היא "עושה את זה". במספר רב של הזדמנויות - בזמן שהמתלוונת ישבה בקרבתו של המערער, והניחה עליו את שתי רגלייה - נהג המערער לטלטף את ירכיה של המתלוונת ביד, כאשר המתלוונת ונישק אותה בפייה, תוך החדרת לשונו לתוך פיה, ואחיזת ידה של המתלוונת בחזקה, והנחתה המערער אל המתלוונת ונישק אותה בפייה, תוך החדרת לשונו לתוך פיה, ואחיזת ידה של המתלוונת בחזקה, והנחתה על איבר מינו מעל בגדיו, והכל בניגוד לרצונה של המתלוונת. כאשר המתלוונת ניסתה להשתחרר מ אחיזתו של

המערער, היה הוא אומר לה, כי "זה מה שמחכה לה בחוץ".

בנוספ' לדברים האלו, כך נטען באישום הראשון, במהלך חודשי הקיץ של שנת 2010 – בזמן ש-ג'עבה במשמרותليلו, והמערער והמתלוננת שהוא לבדם בדירה – ישנה המתלוננות באותו מיטה בה ישן המערער. באותו הזמן הזרמי, המערער להצמיד את גופו לגופה של המתלוננת, כשגביה מופנה אליו, ובעת שאיבר מינו בזקפה. בתגובה לכך, הסתובבה המתלוננת, באופן שפניה היו מופנות כלפי המערער, כאשר בחלק מהמקרים, הניח המערער את ידו על מותנה של המתלוננת ועל שדיה, מעלה לחולצתה. במקרים נוספים, הכניס המערער את ידו מתוך חולצתה של המתלוננת והניח את ידו על שדיה, מעלה לחזיתה, ובמספר פעמים, מישש המערער את שדיה של המתלוננת, מעלה לחזיותה.

עוד נאמר בגדרי האישום הראשון, כי בתקופה הרלוונטית, ניסה המערער לגעת באיבר מינה של המתלוננת, מעלה לבגדיה, כאשר באחת ההזרמיות, הניח המערער את ידו על איבר מינה של המתלוננת, מעלה בגדייה. בהזרמיות נוספת, פנה המערער למטלוננת, ואמר לה, כי "הוא אוהב אותה כמו שהוא אוהב את אמה וכן אמר לה שהיא מקנאה לה".

לטענת המאשימה, במשווי המפורטים באישום הראשון, ביצע המערער במטלוננת מעשים מגונים, שלא בהסכמה החופשית; בטרם מלאו לה שש עשרה שנים; ובהיותה בת משפחתו. מעבר לכך, נטען באישום הראשון, כי במספר מקרים, ניסה המערער להניע את המתלוננת שלא לספר על מעשי המתוארים לעיל, בעת חקירה על-פי דין, והבהיר למטלוננת, כי במידה שתעשה כן, היא אמה תאלצנה להתרמוד עם קשיים כלכליים.

5. על פי הנטען באישום השני, ביום 18.5.2013, לאחר שהמערער גילתה שהמתלוננת חשפה בפני אמה את האירועים מושא האישום הראשון, הוא פנה אל המתלוננת ואל ג', וניסה להניע אותו שלא להגיש תלונה במשטרה, תוך שהוא מאים עליו, ואומרו כי "אם הוא יכנס לכלא, אז ישיצא יחטוף את התינוקת ולא יראו אותה יותר". לטענת המשיבה, במשווי המתוארים לעיל, ניסה המערער להניע את המתלוננת ואת ג' שלא למסור עדות בחקירה על-פי דין.

כתב האישום ייחס, אפוא, למערער את העבירות המפורטוות בפסקה 2 לעיל.

תשובה המערער לכתב האישום

6. זולת אישור דבר מגוריו המשותפים בדירה עם ג' ועם המתלוננת, כפר המערער בכל עובדות כתב האישום. המערער טען, כי המתלוננת הגישה נגדו תלונה במשטרה, משום שהוא ניסה "להתרועע עם גברים", ולשיטתו: "מדובר במטלוננת אשר די מפותחת ל吉利ה ואשר התנהלה לאורך השנים לפני הנאשם הייתה התנהלות שאינה אופיינית לילדה ב吉利ה ולא הדברים שייתבררו במהלך המשפט". עוד נטען במסגרת תשובה המערער לכתב האישום, כי "מדובר במטלוננת די ורבלית מאוד פעילה ואחת שאינה שוקתת על השמרים".

7. ביום 24.7.2014, הרשע בית משפט קמא את המערער בעבירות שיויחסו לו בכתב האישום. בפתח הכרעת דין, הקדים בית משפט קמא, ואמר כי:

"המאמינה הוכחה מעלה לספק סביר את עובדות כתב האישום במלואן, לא הוכחו טענות ההגנה, גם לא באופן אשר יש בו כדי להטיל ספק סביר. אני מוצא את עדות המתלוונת מהימנה וכנה, עקבית, קוהרנטית...עדותה של המתלוונת מהווה את העדות המרכזיית והעיקרית למסקנות, אך אינה היחידה, ואני מוצא חיזוק של ממש בעדות מהימנה של אמה של המתלוונת..."

מנגד אני מוצא את עדות הנאשם כעדות אשר אינה מהימנה, ואני נוטן בה אמון..."

בהמשך לכך, התייחס בית משפט קמא לסעיף 54א(ב) לפકודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן): פקודת הראיות), בציינו, כי: "גם אם יאמר שההכרעה הינה על בסיס עדות יחידה, הרי לאור המהימנות הרבה שאני מוצא בעדות המתלוונת, העקבית, או ההפרצה, והעדר כל ראייה לסתירה של המעשים המתוארים על ידה לצד שלילת הטענות חסרות הבסיס בדבר מניע אפשרי, הרי שדי היה בעדותה, גם אם הייתה עדות יחידה, כדי להביא למסקנה מעלה לספק סביר בדבר התקי"מות המiosis לנאשם בכתב האישום"

כאמור לעיל, הרשעתו של המערער נסמכה, בעיקרה, על עדותה של המתלוונת, ונתמכה בעדותה של ג', אמה של המתלוונת. להלן, ATIICHIS לעיקרי הראיות אשר הונחו בפני בית משפט קמא, על יסודן הורשע המערער.

גרסת המתלוונת ועדות אמה

8. במסגרת עימות שנערך במשטרת בין המתלוונת לבין המערער, במועד בו הוגשה התלוונה (ת/4), מסרה המתלוונת, כי המערער נהג לגעת בגופה, ולנסקה, באופן יומיומי; וכי בלילה, כאשר אמה של המתלוונת הייתה במקום העבודה, נהג המערער לשונע עמה, תוך שהוא נצמד אל גופה.

בבית המשפט העידה המתלוונת, כי ראשיתם של המעשים המינאים שביצע בה המערער, החל בעת הייתה כבת 10 שנים, כך לדבריה:

"זה התחיל ממחקרים של פליקים על היישוב, ובאותה תקופה אמה שלי התחליה לעבודليلות, היא הייתה עובדת ב..... ובהתחלת השנה שעברה, סתם כי היה לי סיוטים בלילה, וכך לא לישון לבד. ואז הוא התחליל לגעת בי בלילה...ב-14 במאי 2010, שזה היה יום אחרי בת מצווה של חברה של, הייתה הפעם הראשונה שהוא נישק אותי. הוא נשכב עלי בסלון, ונישק אותי צרפתית, עם לשון והכל. كانوا אחורי זה הוא הלך לעבודה, והתקשר אליו ושאל אותו אם אני רטובה למיטה. אני לא הבנתי מה זה אומר, אז אמרתי שכן, וזה הוא ענה לי, עשית לי את היום. גם בקייז ההוא, הייתי

מסתובבת בבית בשורטס קצר, כי בכל זאת זה בית, והוא היה דוחף אותו על המיטה, מפשק את הרגליים ונצמד אליו עם האיבר מין שלו...הוא היה מנשך אותו כל יום, זה הפך לשגרה צוז, הוא היה בטוח שאחננו במערכת יחסים...הוא אמר שאני המאהבת שלו. אם אני לא טועה במרץ 2012 או 2011, ניסיתי לגרום לזה להיפסק..." (עמ' 28 לפרו', שורות 26-5).

המערער, כך תיארה המתלוננת, נהג "لتפос לי את החזה, את הישבן, לשים לי יד על הברך ולעלות אותה במעלת הירך, כדי לגעת לי באיבר מין, והוא היה גם לפעמים תופס לי את היד, ושם אותה על האיבר מין שלו, ואני כאילו בכוח הימי מושכת אותה בחזרה" (עמ' 30 לפרו', שורות 1-4). המתלוננת מסרה בנוסף, כי המערער היה אובייסיבי כלפיה, תוך שהוא אוסר עליה להתלבש בהתאם לרצונה; אוסר עליה לצאת מהבית עם חברים ידידים "ממין זכר"; ומורה לה להתקשר אליו "כל שעיה עגולה" כדי לדוחה לו היכן היא נמצאת (עמ' 30 לפרו', שורה 15 – עמ' 31 לפרו', שורה 5). כאשר נשאלת המתלוננת מהו לדעתה ההבדל בין התנהוגות של "אב אהוב לבת", השיבה המתלוננת, כי: "אב אהוב לא נוגע בחזה של הבית שלו, לא נוגע לה באיבר מין. הוא לא אומר לה שהיא המאהבת שלו...הוא לא אומר לה שזאת מערכת יחסים" (עמ' 31 לפרו', שורות 6-11).

עוד העידה המתלוננת, כי היא לא חשפה בפני אמה את המעשים שחוויתה, שכן המערער אמר שהיא יתאבذ, הוא איים שהוא יחתוף את אחותי ואחננו לא נראה אותה יותר" (עמ' 32 לפרו', שורות 18-19). המתלוננת הוסיפה וציינה, בהקשר זה, כי – בשל היותו של המערער המפרנס העיקרי – היא חששה שהמערער ייחזל מלתמן כלכלית באמה ובאחחותה התינוקת (עמ' 33 לפרו', שורות 26-28); וכי היא פחדה שהמערער יאנוס אותה (עמ' 38 לפרו', שורה 31). המתלוננת אישרה כי חלפו "פחות או יותר שלושה, ארבעה חודשים" בין מועד הפסיקת המעשים שביצעה בה המערער לבין מועד הגשת התלונה (עמ' 33 לפרו', שורות 30-31), ולדבריה בחודשים אלה מצאה דרכם להתחמק מן המערער (עמ' 33 לפרו', שורות 3-5). חשיפת מעשיו של המערער, כך סיפרה המתלוננת, נבעה מכך שהמערער "היה נורא קשה בבית, היו לו כל מיני סכנות קנאה וזה כבר היה בלתי נסבל" (עמ' 34 לפרו', שורות 3-4). המתלוננת העידה בנוסף, כי ביום בו היא חשפה בפני אמה את מעשיו של המערער, ניגשה אמה אל מקום העבודה של המערער על מנת לשוחח עמו, וכאשר הם שבו לדירה, החל המערער "להשתולל, לאיים שהוא יתאבذ, שהוא יחתוף את אחותי...דרך את הנשך שלו, ושם אותו על השולחן..." (עמ' 36 לפרו', שורות 10-12).

כעולה מעדותה של המתלוננת, בעקבות מעשיו של המערער, היא סובלת מהתקפי בכח וחרדה; סיטוטים; וקושי בשינה, שבטעים היא נזקפת לטיפול פסיכולוגי במרכז סיוע לנפגעות תקיפה מינית (עמ' 34 לפרו', שורות 5-13). במסגרת חקירתה הנגידית, הסבירה המתלוננת, כי היא סירבה לעבור לפנימיה, בשל רצונה להמשיך ולגור ביחיד עם אמה, ובהמשך, אישרה, כי אהבה את המערער, ואף ראתה "אותו כאבא" (עמ' 72 לפרו', שורה 13 – עמ' 73 לפרו', שורה 7).

9. ג', אמה של המתלוננת, מסרה בעדותה, כי בעקבות חсад שעלה בלביה, כי מתנהל "משהו לא בסדר" בין המערער לבין בתה, היא שאלת המתלוננת "אם יש משהו שאינו אמורה לדעת יותר ממה שנראה לי בתוך הבית" (עמ' 142 לפרו', שורות 28-32). בנקודת זמן זו, כך העידה ג', "ראיתי מולו ילדה שמורידה את הראש, לבנה יותר מהקייר ופרצה בבכי...והיא אמרה לי אמא זה קרה" (עמ' 144 לפרו', שורות 18-19). ג' תיארה בבית המשפט את סיפורה לה בתה, במילים אלו:

"היא אמרה לי שהוא נגע بي. מה נגע בר, מה זה נגע בר, הרביץ לר, נגע בר, היא התquila להגיד לי, שהוא כבר נגע בה במקומות אינטימיים וכל מיני דברים כאלה, אז פתאום שאלתי כאלו, מה זה קרה בתקופה האחרונה, עם כל הקטע של החבר או משהו, אז היא אמרה לא, זה כבר שנים ככה, בערך שלוש שנים הוא אמרה..." (עמ' 144 לפור', שורות 25-19).

בהמשך עדותה, מסירה ג', כי מיד לאחר ששמעה את דברי בתה, היא הלכה למקום עובdotו של המערער על מנת לשוחח עמו, ולדבריה "אני כשאני הגעת אליו, היתי מבונן נסערת ושאלתי אותו, איך אתה יכולת לגעת בבית שלי, ואז הוא התחיל להתעצבן, והוא התחיל להגיד זההו, נמאס לו, הוא יעצוב את הבית, לא מעניין אותו זהה שקר, ושתודיע לך שהקשר הזה היה הדדי, וכשהוא אמר את המשפט הזה, שהקשר הזה היה הדדי, אז הבנתי שהדברים נכונים..." (עמ' 143 לפור', שורות 20-25).

גם במהלך העימות שנערך בין ג' לבין המערער במשטרה, מיום 21.5.2013 (ת/2), הדגישה ג', כי המערער אמר לה "שלא רק הוא אשם גם הילדה אשמה כי זה היה קשר הדדי". עוד מסירה ג' במשטרה, כי המערער "אימש שאם אני פונה למשטרה או ט' ויגיעו עם נידית משטרה אז הוא יראה בעצמו...הוא אמר שאם היא (המתלוננת - א.ש.) תגיש תלונה אז הוא יחתוף את ק' (התינוקת - א.ש.) ואנחנו לא נראה את הילדה".

ג' העידה בנוספ', כי מספר ימים לאחר מכן, היא ביקשה מהמערער לעזוב את הבית, "כי פחדנו, אני גם התחלתי לפחד ממנו", ולבקשה זו הגיב המערער באופן חריג, תוך שהוא זורק את עצמו לרצפה; דפק את ראשו ברצפה; בוכה; וצועק. בהמשך, סיפרה ג', כי המערער אים עלייה, כי במידה שתפנה למשטרה "הוא מסוגל לירוט בעצמו בראש", תוך שהוא דורך את הנשך שהוא בחזקתו. לדברי ג', באותו לילה: "לא ישנתי מרוב פחד, שימושו יקרה. עד שלמחרת שהוא הLN לעובודה. וזה ניגשתי לתחנה" (עמ' 145 לפור', שורה 20 – עמ' 146 לפור', שורה 29).

גרסת המערער

10. המערער הכחיש, לכל אורך הדרכ, את המעשים המិוחסים לו. בדומה לאמור בתשובה לכתב האישום, מסר המערער בהודעתו במשטרה, מיום 21.5.2015 (ת/1), כי המנייע לתלונתה של המתלוננת, הוא "כדי לנוקם بي שאני לא מרשה לה לצאת עם בברקה שלא נראים לי". המערער הכחיש את טענות המתלוננת, כי הוא נהג לישון עמה במשיטה, אך בהמשך, מסר כי המתלוננת היא זו ש"היתה אומרת לי בוא נלך לישון...היתה נצמדת אליו" בלילה". המערער אף הכחיש, כי לאחר שנחשפו מעשי – אים להATABד, או לחטוף את בתו התינוקת, ולטענתו, ג' שיקרה בדבריה למשטרה, שכן "אולי יש לה גבר אחר ואני לא יודע כבר כמה חודשים רוצה לשכב איתה והוא לא רוצה".

בבית המשפט, תיאר המערער את חייו המשותפים עם ג' ועם בתה, ולדבריו: הוא אהב את ג' ואת ט'; שימש כאב חורג למטלוננת; ניסה לחנק את ט' כבתו שלו; וסייע רבות במטלות הבית השוטפות, ובגידול בתו התינוקת. המתלוננת, כך סיפר המערער, הייתה: "מתנפלת עליו...מציקה לי...נותנת לי בעיטות...נותנת לי סטירות..." (עמ' 39 לפור'); "באה

ואומרת מה אתה לא אוהב אותו יותר...נמרחת עלי'...שמה עלי' את הרגליים, מרבייצה לי" (עמ' 42 לפרו', שורה 26 - עמ' 43 לפרו'); "נדנקיית, קרציה, מחבקת אותי מאחורה...מחפשת תשומת לב...כמו הביעות שחתפות באשכים" (עמ' 55 לפרו', שורות 26-30). את האשמה להתנגדותה זו של המתлонנת הטיל המערער על ג', אמה של המתлонנת, בכך שלא הציבה בפניה גבולות (עמ' 49 לפרו', שורות 13-19; עמ' 94 לפרו', שורות 25-26). עוד מסר המערער, כי מזה כSSH שנים, הוא נוטל כדורים נגד-Colstrol, אשר פוגעים בתפקודו המיני (עמ' 49 לפרו', שורות 25-29). המערער העיד בנוסף, כי הוא נהוג לנשק את בנותיו "נשיקה בשפטים", כביתי לאמירת שלום, שכן הדבר מופיע "התנגדות דרום אמריקאית", כלשהו (עמ' 56 לפרו', שורות 7-17).

במה שר עדותו, אישר המערער כי אסור על המתлонנת לצאת מהדירה, ולדבריו: "از אני לא נתתי לה ללית להשתולל, לא נתתי לה לצאת אבל כן נתתי להшибאו חברות שתלך לטיוילים" (עמ' 36 לפרו', שורה 31 - עמ' 37 לפרו' שורה 1). בחקירה הנגדית, מסר המערער, כי הוא אסור על המתлонנת להכנס חבר לדירה, משום שהוא "פחד על הנשק" (עמ' 119 לפרו', שורה 9 - עמ' 120 לפרו', שורה 7).

המעערער אישר, כי לאחר ש-ג' התעמתה עמו בקשר למשעים שייחסה לו בטה, הוא השtolל וצעק, אך הבהיר, כי הוא דרך את נשקו. לגרסתו של המערער, באותו זמן, הנשק כלל לא היה עלי' אלא בכספת הדירה, שכן ברגע שהוא חוזר מעבודתו לדירה, הוא נהג, לדבר שבשגרה, להפריד את הנשק מהמחסנית, ולהכניסו לכפסת. לאחר הויכוח עם ג', כך לדברי המערער, "פתחתי את הכספת, הוציאתי את הנשק, שmai' אותו בתיק, ולאחר 10 דקות הלבתי לעובודה, זה מה שהוא" (עמ' 54 לפרו', שורות 1-21).

בנוסף העיד המערער, כי המתlonntה "ישנה לידי כל הזמן כשאימה שלה הייתה" (עמ' 49 לפרו', שורה 2). ואולם, עת נשאל המערער, בחקירה הנגדית: "היות ישן עם ט' במיטה?", הוא השיב: "עד שהיא עולה לישון. עד שהיא ישנה. לוחק אותה למיטה בחדר שללה. מחכה שהיא תישן...היא בקיר ואני הצד שני...זה היה תקופת של חודשים" (עמ' 69 לפרו', שורות 17-32). עוד נשאל המערער בחקירה הנגדית: "פליקים בישבן הי?", ולשאלה זו הוא השיב: "אני לא התחלתי, היא התחלתיה" (עמ' 87 לפרו', שורות 23-24). לשאלת באת-כוחה של המשיבה: "אז כן נתת לה פליקים בישבן?", ענה המערער: "לא שmai' לב, יכול להיות שכן" (עמ' 92 לפרו', שורות 18-19).

בכל הנוגע למניע אשר עמד, לטענותו של המערער, בסיס תלונתה של המתlonntה, העיד המערער בבית המשפט, כי המתlonntה ואמה רקסו נגדו ביחד עלילה "כדי ששתייה" (המתlonntה ואמה - א.ש.). קיבלו את החופש שלהן" (עמ' 63 לפרו', שורה 3). כשהשאלה המערער בחקירה הנגדית: "אתה אומר שהן משקרות, תסביר לי למה, למה עליהם לשקר ככה?", הוא השיב: "אני עשית את ההישגים שלהם...שהיא (ג' - א.ש.) תהיה עם מוחמד לא מעוני Ortiz עם מי שהוא תהיה, העובדות בשטח" (עמ' 67 לפרו', שורות 18-23).

11. שתי בנותיו הביוולוגיות של המערער, ק' ו-מ', מסרו בتحقיריהן (ב/40 ו-נ/41), כי המתlonntה התנגדה באובייסיביות כלפי המערער, נהגה להיזמוד אליו, ולא אפשרה לו לשוחח ביחידות עם בני משפחתו האחרים. כאשר נשאלת ק' בחקירה הנגדית, מהי הסיבה שלדעתה הגישה המתlonntה תלונה נגד אביה, היא השיבה, כי "ההשערה שלו שהוא אמה של המתlonntה - א.ש.) נדלקה על מישחו, היא פשוט רצתה לצאת אותו ולא ידע איך לסיים את מערכת היחסים הזה והוא פחדה אני לא יודעת למה..." (עמ' 132 לפרו', שורות 1-4). מ' העידה בבית המשפט, כי האינטראס העומד

לדעתה בבסיס הגשת התלונה נועז ברצונו של המתלוננת ואמה "לעשות ושביל ל��"ם יחסים, בשביל להיות יותר עם בחורים...בשביל ששתיהן יכולו להיות איך שבאה להן...שיכולו להכנס גברים לבית בנסיבות מיוחדות בתמונה, שיוכלו להכנס שתייה..." (עמ' 140 לפ"ו, שורות 3-13). בדומה לבנותיו של המערער, מסרה מ', גירושתו של המערער בתצחרה (נ/42), כי המתלוננת לא איפשרה למערער לשחות ביחידות עם בנותיו; וכי המתלוננת אמרה לה "כמה היא אוהבת את אמה ושhaija מסוגלת בשביל אמה ולמענה להקריב הכל...לשקר, לרמות".

קביעות המהימנות שנעשו על-ידי בית משפט קמא

12. בית משפט קמא נתן אמון מלא בעדותה של המתלוננת, וקיבל את גרסתה כגרסה מהימנה, כנה, עקבית, וקוורנטית. המתלוננת, כך נקבע, העידה "באופן מהימן אשר אין בו כל מידע של הפרזה או הגזמה, תוך דבקות בגרסהה למרות חקירה נגידית ארוכה וניסיונות רבים להטיל זופי באמינותו ובהתנהלותה". בית משפט קמא דחה את טענותיו של המערער אשר נועדו לפגום באמינותו של המתלוננת, והציג, בהקשר זה, כי אף אם במהלך התקופה הרלוונטית נמנעה המתלוננת מלהחשוף את "סודה וכאה", והמשיכה בחיה באופן שגרתי "אין בכך כדי לגרוע מעוצמת הפגיעה או מנוכנות קרות המעשים".

13. חיזוק של ממש לעדות המתלוננת מצא בית משפט קמא, בעדותה של ג' בנוגע לתגובתה הננסעת של המתלוננת עת חופה, לראשונה, בפני אמה בפני המעשים שביצעו בה המערער; ובדברים שאמר המערער ל-ג' במקום עבודתו. עדותה של ג', כך קבע בית משפט קמא, הייתה אף היא מהימנה ביותר, עקבית, ו"מתישבת עם עדות המתלוננת, עם גרסת המתלוננת וגרסת האם מהחקירה במשטרה ועד הדיון בבית המשפט...אינה כוללת הפרוזות וניכרים כנotta ורצונה לתאר את הדברים כהוותם".

14. אל מול האמון המלא שננתן בית משפט קמא בעדויותיה של המתלוננת ואמה, דחה בית משפט קמא את "גרסהו הקלואה" של המערער, בקובעו, כי עדותו של המערער "לא הייתה מהימנה, וניכרת הייתה מגמתויה". בית משפט קמא הדגיש, כי עדותו של המערער "אינה עקבית... משתנה מפעם לפעם, בחלוקת שונה מטענות ואמירות בשלבים שונים של הליך החקירה". בין היתר, עמד בית משפט קמא על הסתרות השונות שנמצאו בגרסהו של המערער, ועל כך שקו הגנו - אשר עיקרו היה להטיל במתלוננת ובאופן התנהגוותה זופי רב - הינו חסר בסיס עובדתי או משפטי. עוד נקבע, בהקשר זה, כי "הטענות בדבר המנייע אשר טוען לו הנאשם לא הוכיחו, וטענות שונות לגבי המתלוננת, אופייה ואופן התנהגוותה השלילי הנטען, אין בהן ממש".

בהתייחס לעדויות שנמסרו מפי שני בניו וגורשו של המערער, ציין בית משפט קמא, כי אין בהן "כדי להשפיע באופן כלשהו על הסקת המסקנות, על אמינות המתלוננת ואמה, ועל העובדות נשוא האישום"; וכי עדויות אלו הינן "חלק מקו הגנו חסר בסיס", אותו בחר המערער לנקטו כלפי המתלוננת ואמה.

15. מכאן עבר בית משפט קמא לבחון את התקיימותם של יסודות העבירות בהן הואשם המערער. אשר לעבירות

המעשה המוגנה, קבע בית המשפט, כי "לא יכול להיות חולק כי המעשים אשר ביצע הנאשם כמתואר וכמפורט לעיל הינם אכן העולים כדי מעשים מוגנים... וכי הם בוצעו על ידו כלפי קתינה אשר טרם מלאו לה 16 שנים, לשם גירוש סיפוק או ביזוי מיניים". בכל הנוגע להרשעתו של המערער בעבירות של הדחה בחקירה, הסתמן בית משפט זה על עדותה של המתלוונת, כי היא פחדה לספר לאמה מסוימת שהמעערר איים להתאבד, או לחטוף את אחותה התינוקת; והן על גרסתה של ג', לפיה המערער איים עליה, כי במידה שתפונה למשטרה "הוא מסוגל לירוט בעצמו בראש", תוך שהוא דורך את הנשך שהוא בחזקתו. נקבע, בעניין זה, כי "באמירותו ובמעשי האמורים של הנאשם, יש כדי מעשה של הדחה בחקירה".

על יסוד נימוקים אלו, החליט בית משפט קמא להרשות את המערער בעבירות שיווחסו לו בכתב האישום.

גזר דין של בית משפט קמא

16. ביום 25.12.2014, נגזר דין של המערער בבית משפט קמא. בפתח הדיון, סקר בית משפט קמא את טיעוני הצדדים לעונש. המשיבה הדגישה את חומרת העבירות בהן הורשע המערער, וצינה, כי המערער פגע בערכיהם המוגנים של: "שלמות גופה וכבודה של המתלוונת, פגעה באוטונומיה שלה ומוגנות נשית". עוד נטען, כי העבירות בהן הורשע המערער בוצעו בניסיבות חמורות ביותר, וזאת בין היתר, בשל: הווטו של המערער דמות אב למતלוונת; תדיות ביצוע העבירות; האובססיה שפיתח המערער כלפי המתלוונת; פחדה של המתלוונת מפני המערער; והאיומים שהפנה המערער כלפי המתלוונת ואמה, עת נחשפו מעשייו. עוד טענה המשיבה, כי לאורך ההליך המשפטי כולם, לא נטל המערער אחריות על מעשייו, אף השתמש בהליך זה כבמה לאמירות קשות ובודדות כלפי המתלוונת ואמה. בשל כך, סבורה המשיבה, כי מתחם הענישה צריך לנوع בין 4 ל-8 שנות מאסר לRICTSI בפועל. בהתחשב בניסיבות המקרא הנדרון, טענה המשיבה, כי יש להטיל על המערער עונש המצרי ברף העליון של המתחם, וזאת בנוסף למאסר מותנה ולפיצוי כספי.

מנגד, טען בא-כוcho של המערער, כי המערער לא נטל אחריות על מעשייו, משומש שהוא כלל לא ביצע את העבירות בהן הוא הורשע; כי "מדובר בעבירות ברף נמוך של חומרה, כאשר מיוחס לנאים כי ביצע נגיעות מעל בגדים"; וכי יש להתחשב במצבו הבריאותי של המערער, ובעובדת שהוא נעדר כל עבר פלילי. עוד נטען, כי מتسקיר נגעת העבירה עולה תמונה עובדתית שונה לחלוtin מזו שהציגה המתלוונת בבית המשפט, ומשכך התבקש בית משפט קמא שלא לחת כל משקל לתסקיר זה. לפיכך, סבור בא-כוcho של המערער, כי מתחם הענישה אשר הציצה המשיבה חריג לחומרה, ולדידו, יש להסתפק ב"ענישה בדמות עבודות שירות בלבד".

17. בבוואו לקבוע את מתחם העונש ההולם, ציין בית משפט קמא, כי הערכיהם המוגנים אשר נפגעו מעצם מעשי של המערער הם: "הגנה על קתינים בכלל ומפני פגיעה מינית בפרט, הגנה על גופם וכבודם, האוטונומיה של קתינים על גופם, שלום המשפחה, וביחסם של קתינים במקומם אשר אמר לחיות הבתוות ביותרם, ביתם". בהמשך, עמד בית משפט קמא על חומרת מעשיו של המערער, בקובעו כי המערער "ニיצל את הקربה הפיזית והנפשית שחלק עם המתלוונת ואת אמונה ובוחנה בו, וביצע בה מעשים קשים אשר פגעו וצלקו בನפשה. מדובר בפגיעה ברף גבוהה של חומרה, ועל בית המשפט להוקיע ולהעביר מסר ברור אודות חומרת ביצוע מעשים כאמור". על רקע זה, ובשים לב

למדיניות הענישה הנוגעת במקרים דומים, קבע בית משפט קמא, כי מתחתן הענישה, באשר למכלול העבירות שביצע המערער כלפי המתלוונת, ינווע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל.

18. בהמשך, עמד בית משפט קמא על האמור בתסקיר נגעת עבירה, ובתקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער.

בתסקיר נגעת העבירה נאמר, כי בעקבות האירועים שחוותה, סובלת המתלוונת מסתמי פוסט-טראומה, לרבות קשיי שינה, סיוטים, ומחשבות טורדיניות. עוד צוין, כי כל תחומי חייה של המתלוונת נפגעו, היינו, התחום החברתי, הלימודי, הזרחי, המשפחתית והנפשי. עוד נאמר בתסקיר זה, כי אופן התמודדותה של המתלוונת כולל, מהד גיסא, ניסיון לשדר מבחינה חיצונית חזק ועוצמה, אך מайдך גיסא, המתלוונת חוותה פגיעות פנימית, רגשות, חולשה, וכאב. נאמר בנוספַּ, כי הקשיים אשר המתלוונת חוותה גורמים לה ל"מזכקה רגשית קשה, עד כדי פגיעה בדימוייה העצמי, וניסיונות התאבדות".

מתסקיר שירות המבחן בעניינו של המערער, עולה כי המערער – אשר סובל מבעיות לחץدم וללב, בעטינן נאלץ לעבור ניתוח לב – התקשה לשפתח, בשיחותיו עם קצין שירות המבחן, בעניינים הנוגעים לדפוסי התנהגותו המינית, תוך שהוא נוקט בדרך של טשטוש וערפל סיבב עניין זה. בשל כך, לא יכול היה שירות המבחן לשוליך קיומה של סטייה מינית אצל המערער. עוד נאמר בתסקיר, כי המערער הבהיר הচיש את ביצוע העבירות, וטען, כי מעולם לא פגע מינית, פיזית או מילולית במתלוונת. שירות המבחן התרשם, כי המערער נוקט בעמדות קורבניות, תוך שהוא חש מנוצל על ידי אמה של המתלוונת, פגוע על ידי גורמי הממסד, ומגלה אנטגוניזם כלפי גורמים אלה. בכל הנוגע לתחום המין, התרשם שירות המבחן, כי המערער עמדות ותפיסות בעיתיות בנושא זה; וכי המערער מתקשה להבדיל בין התנהגות מינית פוגעת לבין התנהגות מינית בריאה ומקובלת. לנוכח האמור, המליך שירות המבחן להטיל על המערער ענישה מוחשית, אשר תהווה מבחינתו גורם הרתעתי, ומצביע גבולות.

19. לצורך קביעת עונשו של המערער בתוך המתחם, הדגיש בית משפט קמא, כי לאחר שהמערער לא נטל כל אחריות למשיעו; עודנו כופר בביצועם; ועומד על הכחשתו – אין מנוס מהמסקנה, כי "החרטה הינה ממנו ולהלה, ואין בו כל לקיחת אחריות". עוד ציין בית משפט קמא, כי גילו של המערער; מצבו הבריאות; והעדר עבר פלילי מהווים, אמנים, שיקולים ל科尔א, אך לנוכח "חומרת מעשי של המערער, משכם ואי לקיחת כל אחריות", המשקל שיש לסת לשיקולים אלה הינו מצומצם. לפיכך, ועל יסוד מכלול הנתונים הקיימים לעניין, השית בית משפט קמא על המערער את העונשים שפורטו בפסקה 3 לעיל.

טענות המערער בערעוזר

20. ערעוזו של המערער נסוב, כאמור, על הרשותו בדיון ולחילופין על חומרת עונשו.

בהתודעה הערעור על הכרעת הדין, טען המערער, כי שגה בית משפט קמא כאשר קיבל את עדותה של המתלוונת

כעדות מהימנה, וביסס עליה את הרשותו. המערער סבור, כי עדותה של המתלוונת – לצד היותה עדות כבושה, בלתי עקבית, "מפתחת ומוגבלת" – הייתה רצופה "בשתיות, תמיונות ו舍קרים", ומשכך היא אינה ראויה כל וכל לאמון. המערער הצבע על יותר מ-29 "舍קרים" אשר נפלו, לטענותו, בגרסתה של המתלוונת. כך למשל, טוען המערער, כי המתלוונת שיקרה: כאשר ספירה כי הוא לא התיר לה לנוהל חי' חברה, או להביא חברות לביתה; כאשר העידה כי אין לה כל קשר עם אנדרי, החבר החדש של אמה; כאשר העידה בנווגע למצבה הנפשי; לגבי מצבה הכלכלי של אמה; ובאשר למועד בו החל המערער לבצע בה, כביכול, את המעשים בהם הוא הורשע. עוד טען המערער, כי בבית המשפט הוסיף המתלוונת פרטים מהותיים שלא נמסרו בהודעותיה במשפטה, כגון: כי היא לא יצאת מביתה בשל התקפי חרדה וסיטופים; כי המערער בקש ממנה להתקשר אליו "בכל שעה"; כי המערער שאל אותה "אם היא רטובה למטה"; כי בכל הזדמנויות בה שהה המתלוונת לבד בדירה, היה המערער "קופץ עליה"; כי באחת ההזדמנויות, המערער "פישק לה רגליים"; וכי היא פחדה שהמערער "יאנוס אותה".

21. גרסת המתלוונת, כך טוען על-ידי המערער, אינה מתישבת עם התנהלותה היומיומית; עם העובדה שהיא ניהלה חי' חברה רגילים; עם ממוצע הציונים שלה בתקופה הרלוונטית, העומד על "שמונים-תשעים"; עם כך שהמערער רצה לשולח אותה לפנימיה; עם העובדה שהיא ביקשה לשנות את שם משפחתו לשם משפחתו של המערער; ועם כך שהיא נהגה לבוש את בגדי המערער, לקרוא לו פאפי, ולשחק עמו "בפליקום".

22. נוסף על כך, טוען המערער, כי בשל היותה של המתלוונת "אסטריבית, חזקה, תקיפה... יודעת לדבר, יודעת מה היא רוצה, יודעת להתנהל..." – אין זה מתkowski על הדעת, כי במהלך התקופה הרלוונטית, נמנעה המתלוונת מלחשוף את שαιיר לה, לטענתה, ובכלל זה, לא הביעה כל סימני מצוקה, לא פונתה לעזרת אמה, למשפטה, לבנותיו של המערער, למורה או לחברותיה. במילים אחרות, מוסיף וטוען המערער, כי שתיקתה של המתלוונת היא "בלתי סבירה ובלתי מתקובלת על הדעת". עוד טועין, לעניין זה, כי גרסת המתלוונת – לפיה בשלושת החודשים טרם שהגישה את התלוונה במשפטה, היא הצליחה להתחמק מן המערער – אינה אמונה ואני הגיונית, שכן לא ברור מדוע לא מצאה המתלוונת, עוד קודם לכן, דרכי להתחמק מן המערער.

23. המערער הוסיף וטוען, כי בית משפט קמא שגה עת הטעלים מן התמונות שהוגשו מטעם ההגנה, אשר מעידות "כאלף עדים על שקריה של המתלוונת". לגישת המערער, תמונות אלו, אשר צולמו בעת האחרונה, מלמדות על התנהלות רגילה ושגרתית של המתלוונת, ועל היותה "مفוחחת מאי מבחינה חברותית ואפיו מבחינה מינית". זאת שכן, בחלק מן התמונות נצפית המתלוונת "בתנוחות מאי לא צנאות עם גברים אחרים", תוך שהיא "מתפרקת ממשחה" (נ/11 - נ/25). המערער הדגיש, בהקשר זה, כי באחת מן התמונות (נ/5) מצולמת המתלוונת עם אנדרי, חברה החדש של אמה, כשהוא מחבך אותה מאחור, גם שהיא מסרה בבית המשפט שאין לה כל קשר עמו, ובתמונה אחרת נצפית המתלוונת "מתנשקת נשיקה צרפתית עם חבר", למורות שהעידה כי אין לה חבר (נ/7).

24. לשיטתו של המערער, חוסר מהימנותה של המתלוונת מtbody גם באופן שבו היא העידה בבית המשפט. טוען, בהקשר לכך, כי המתלוונת "לא היזלה דעתה ولو פעם אחת...הכול היה מחושב אצלה, סכמתי, מתוכנן...קר ומנור...". לפיכך, סבור המערער, כי גרסתה של המתלוונת "החוללה, הנבובה, הכבושה, הבלתי הגיונית, הבלתי סבירה, הבלתי

מציאותית, הבלתי נcona, הבלתי ישרא – התקבלה על-ידי בית משפט מוסמך בניגוד לכל דעת סבירה ובניגוד לכל יושרה משפטית".

25. בהמשך, נטען על-ידי המערער, כי שגה בית משפט קמא כאשר מצא חיזוק לגרסתה של המתלוננת בעדות אמה, אשר הייתה, כך לדבריו, "קירה, נתולת כל רגש, מבולבלת, ולא קוורנטית". המערער גורס, כי עדותה של ג' נועדה "להזכיר את פניו" וזאת בלבד, ומשכך יש להתייחס לעדות זו "בזהירות מיוחדת". המערער טען טענות רבות הנוגעות לחוסר מיהימנותה של ג', ובכלל זה, הוא הציע על סתיות פנימיות שנמצאו, לשיטתו, בעדותה, ועל סתיות בין גרסתה של ג' לבין גרסתה של המתלוננת. המערער הדגיש בនוסף, כי העובדה – לפיה בסמוך למעצרו של המערער, החלה ג' לניהל מערכת יחסים עם גבר חדש, ואף "הכניתה" אותו לדירה – מחזקת את טענתו, בדבר "הקלות והבלתי מוסריות" של המתלוננת אמה.

26. עוד טוען המערער, כי שגה בית משפט קמא בהתייחסותו השילילת למיהימנותו. לעומתו של המערער, עדותה הייתה "קולחת, מפוררת לפרטים ועקבית מאד", ומשכך לא ברור לו מדוע "גרסתו המפוררת, היגיונית, הסבירה והקוורנטית זכתה לחוסר אמון מוחלט מצד בית המשפט". אשר למניע שעמד, לשיטתו, בסיסו הגשת התלונה נגדו, נטען על-ידי המערער, מחד גיסא, כי "הבל רוח רעות ורשעות" הובילו את המתלוננת ואמה לרקע נגדו עלילה; ומайдן גיסא, כי העילה נרכמה נגדו על רקע רצונו להביא לכך שהמתלוננת "לא תתרועע עם בחורים צעירים". לגשתו של המערער, בית משפט קמא נפל לככל שגגה כאשר לא בחר לעומקן את הראיות אשר הובאו על-ידי בתמיכה לטענתו, באשר למניע של המתלוננת שעמד מאחורי הרצון להפלילו. עוד נטען, בהקשר זה, כי גם אם לא הוכח קיומו של מניע מצד המתלוננת להעליל עליו עלילת שווה, די בקיומו של ספק סביר העולה מחומר הראיות על מנת להביא לזכותו מכל אשמה.

27. לבסוף נטען לקיום של מחדלי חקירה שנפלו בחקירה המשטרתית בעניינו של המערער, אשר היה בהם כדי לkapח את הגנתו. בין היתר, מדובר על כך שהמשטרת "לא אספה ראיות שיכולה הייתה לאסוף", וערכה חקירה חד צדדית, על מנת להפליל את המערער.

לאור כל האמור לעיל, מבקש המערער לזכותו מהאשמות שיוחסו לו, גם אם מחמת הספק.

28. לחלוין, נטען על-ידי המערער כי יש להתערב בחומרת העונש שהושת עליו, ולהקל בו באורך משמעותי. המערער סבור, כי בית משפט קמא שגה כאשר ישם את עקרונות תיקון 113 לחוק העונשין במקורה דן, מושום שהמעשים בהם הורשע המערער ארעו עוד טרם כניסה התקון לתקף. גופו של עניין, טען המערער, כי בית משפט קמא שגה: משהטיל עליו "ענישה חמורה ובלתי מידתית"; בקובענו, כי נסיבות ביצוע העבירות הין חמורות ביותר; וככאשר לא ייחס משקל לפסיקה אשר הוגשה מטעם ההגנה. לגשתו של המערער, המעשים בהם הורשע "אין במדד חומרה גבוהה", באשר הם בוצעו "כאשר המתלוננת הייתה לבושה ואף המערער", ולא הוכח כי "לא היה מפלט למתלוננת מעשי של המערער". עוד נטען, כי לאחר שהמשיבה לא הוכחה כי מדובר בריבוי עבירות, וכי אשר בית משפט קמא קבע כי יש לראות בכל העבירות בהן הורשע המערער כמסכת אחת – לא היה מקום להחמיר בעונשו של המערער. המערער טען בនוסף, כי בית משפט קמא שגה כאשר "הLN שב" אחר האמור בתסקירות נפגעת העבירה, שכן לא זו

בלבד שמן הריאות אשר הובאו על-ידי הגנה, עולה תמונה שונה לחלוtin, אלא שתסקיר זה נעדר פרטים הנוגעים לתהיליך שיקומה של המתלוננת. לבסוף טוען, כי בית משפט קמא טעה עת שקל לחומרה את העובדה כי המערער בדק באמת העובדתיות מבחןתו, ונמנע מלחקת אחריות לאחר שהורשע בדיון; ובכך שלא התחשב בנסיבות האישיות של המערער ובמצבו הרפואי. אשר לרכיב הפיצוי הכספי שהוטל עליו, גורס המערער כי יש להפחיתו הफחתה ניכרת, בהעדר כל הוכחה בדבר נזק פיזי או נפשי שנגרם למתלוננת.

תמצית טיעוני הצדדים בדיון בערעור

29. בדיון בערעור, שהתקיים ביום 18.11.2015, חזר עו"ד מאיר סיסה, בא-כוחו של המערער, על עיקרי טענותיו בהודעת הערעור, בהדגישו כי גרסתה של המתלוננת אינה ראייה לאמין, בשל היותה בלתי קו-הרטנית, ומלאה בסתרות ובס"ח 28 שקרים". עו"ד סיסה הוסיף וטען, כי המתלוננת "לא בוחלת במימוש המאוזים והאינטרסים שלה לפגושים בחורים ידידים ונערות צעירים, וגם מבצעת איתם>Action> אקטטים כאלה ואחרים". בהמשך, ציין עו"ד סיסה, כי אין מדובר במתלוננת סגורה ומופנמת, אלא עסקן במתלוננת דעתנית, אנרגטית ופעילה "שלא מתבבשת לחבק גבר נשוי...לנשך גברים". עוד טוען, כי הריאות שהובאו על-ידי המערער מלמדות, באופן מובהק, כי "המתלוננת חיה במציאות מינית". לפיכך, טוען עו"ד סיסה כי כל המיחס לו על-ידי המתלוננת לא היה ולא נברא; וכי נגרם לumarur עוויל נוראי.

30. עו"ד ארז בן אריה, בא-כוחה של המדינה, טוען, כי אין כל בסיס להתערבותנו במצבה המהימנות ובקביעות העובדה שנעשה על-ידי בית משפט קמא. טוען בנוסף, כי מאחר שקו ההגנה העיקרי אשר העלה המערער נגע לטענתה העיליה שהפנה כלפי המתלוננת ואמה – הרי שיש חשיבות להוכחת קיומו של מניע לעיליה, דבר שלא הוכח כלל ועיקר אשר לעונש שנגזר על המערער, סבור עו"ד בן אריה, כי הוא תואם למידניות העונישה הנוגגת. אשר לפיצויים שנגזרים למתלוננת, טוען, כי לנוכח חומרת המעשים בהם הורשע המערער, הרי שגובה הפיצוי שהושת על המערער הינו מוצדק, ואין מקום להתערב ברכיב הפיצוי. משכך, סבור עו"ד בן אריה, כי דין הערעור להידחות, על שני חלקיו.

פסקיר מבחן משלים שהוגש בעניינו של המערער

31. בתסקיר משלים, מיום 3.11.2015, נאמר כי המערער, אשר מנכ"ה כiem את עונשו בבית הכלא "דקל", מושלב באגף לשומרי מצאות ובפעולות המדרשה. התנהגוותו של המערער, כך על-פי התסקיר המשלים, תקינה ולא עבירות ממשעת. צוין בתסקיר, כי המערער מכחיש את העבירות בהן הוא הורשע, תוך שהוא שולל כל משיכה מינית כלפי המתלוננת, ומתאר את הקשר עמה כקשר אהבי. צוין המבחן התרשם, כי המערער אינו מגלה אמפתיה כלפי המתלוננת, ואני רואה עצמו כמו שביצע עבירות מין. עוד עולה מן התסקיר המשלים, כי בתחילת מסרו הביע המערער נכונות להשתלב בטיפול המיעוד לעבריini מין אשר אינם מודים בביטוי עבירות מין, אך בהמשך, חזר בו המערער וסירב להשתלב בטיפול מעין זה, ואף שאל נזקקות לטיפול העוסק ב"שליטה בכעסים". על רקע זה, המערער אינו מושלב כiom בהליך טיפולו כלשהו בין כותלי הכלא. נאמר בתסקיר בנוסף, כי ועדת גילוי עריות, אשר התקנסה בחודש ספטמבר 2015, בעניינו של המערער, סבורה כי הוא זקוק לטיפול משמעותי בתחום עבירות המין, ובהיעדר טיפול אין היא ממליצה על יציאתו לחופשה.

32. לאחר שיענית בcobd ראש בפסק דין של בית משפט קמא, במסכת הראיות שהונחה לפניו, בהודעת העורר מטעמו של המערער, והازנתו בקש רב לטיעוני הצדדים שנשמעו בדיון שנערך לפניו, הגעתו לככל מסקנה כי יש לדוחות את ערכו של המערער על שני חלקיו, והכל כפי שיפורט להלן.

33. העורר על הכרעת הדיון נסוב, רובו ככולו, על קביעות מהימנות ומצאי עובדה שנעשו על-ידי בית משפט קמא. לפיכך, מן הרואי לחזור על מושכלות ראשונים, לפיהם ערכאת העורר אינה נוטה להתערב בקביעות כגון דא, אשר נעשו על-ידי הרכאה הדינונית. זאת, בשל היתרון האינהרנטי הנתן לערכאה הדינונית להתרשם, באורך ישר, מן העדים שהופיעו בפניה, מאופן מסירת עדותם, מהתנהלותם על דוכן העדים, ומשפט גופם. כל אלה, מאפשרים לערכאה הדינונית לתור, באופן מיטבי, אחר "אותות האמת" המתגלות בעדויות. זאת, בעוד שמסקנותיה של ערכאת העורר מתבססות, ככל, על החומר כתוב המונח לפניה (ע"פ 2470/15 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2015); ע"פ 2331/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.10.2015); ע"פ 919/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015)).

34. הלכה זו שירה וקיימת גם כאשר מדובר בסוגיה מתחום עבירות המין. עם זאת, בעבירות מעין אלה נדרשת ערכאת העורר לבחינה קפדנית ומדוקדקת של הכרעת הדיון המרשיעה, ובפרט כאשר הרשעה מבוססת על עדות יחידה של קרובן העבירה, בלבדו הנמקה בלבד, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות (ראו, בהקשר זה, ע"פ 8680/10 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2015); ע"פ 2911/11 פלוני נ' מדינת ישראל (5.10.2014); ע"פ 11/09 פלוני נ' מדינת ישראל (5.6.2013)).

35. יתכו נסיבות חריגות, המקנות לערכאת העורר שיקול דעת רחב יותר להתערב בקביעות שבעובדת ובמצאי מהימנות שנעשו על-ידי הרכאה המבררת, חרף יתרונה המובנה של האחونة. כך הוא הדבר, כאשר הכרעתה של הרכאה הדינונית מבוססת על ראיות בכתב, להבדיל מהתהווותה מן העדים; כאשר מצאי מהימנות שנקבעו במסמכים על שיקולים שבhiveion ושל שכל ישר; כאשר דבק פגמים ממשי באופן הערכת מהימנות העדים על ידי הרכאה הדינונית; או כאשר קיימות עובדות המצביעות על כי לא היה אפשר הרכאה המבררת לקבוע את הממצאים שנקבעו (ע"פ 3578/13 מדינת ישראל נ' פלוני (2.6.2014); 13/09/2013 בעראני נ' מדינת ישראל (29.10.2013); ע"פ 11/09/2013 סטרוק נ' מדינת ישראל (18.11.2012); ע"פ 09/09/2015 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.2012); ע"פ 10/09/2013 פלוני נ' מדינת ישראל (6.6.2012); ע"פ 09/09/2012 אבשלום נ' מדינת ישראל (6.6.2011)).

36. לאחר סקירה קצרה זו, אפנה עתה לדון בטענותו של המערער בנוגע להערכת מהימנותה של המתלוונת על-ידי בית משפט קמא. בהמשך, ATIICHIS לטענות המערער באשר למהימנות עדותה של ג', אמה של המתלוונת. לבסוף, ATIICHIS לטענותו של המערער באשר למחדלים שנפלו, לכוארה, במהלך החקירה. בשלב האחרון, אדרש לערכו של המערער על חומרת עונשו.

37. לגישתו של המערער, שגה בית משפט קמא עת קבע כי עדותה של המתלוונת מהימנה עליו. במסגרת זו, טען המערער טענות רבות שמטרתן לקעקע את אמינותו גרסתה של המתלוונת. אקדמיות תוצאה להנמקה ואומר, כי אין בידי לקבל את טענותיו של המערער בסוגיה זו. לטעמי, המערער לא הצבע על עילה כלשהי המצדיקה הטענות בקביעותו של בית משפט קמא לעניין מהימנותה של המתלוונת, ואוסף עוד כי לא מתקייםים, במקרה דנן, החריגים שנקבעו בפסקה לכלל אי ההתערבות.

38. טרם שадון בטענות המערער הנוגעות לחוסר מהימנותה של המתלוונת, אזכיר את הכלל הקבוע בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, המורה בהאי לשנא:

"הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין,
תש"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו
להסתפק בעדות זו".

על-פי כלל זה, בעת הרשות נאשם בעבירות מין, על בסיס עדות יחידה, מצאה בית המשפט לפרט את הטעמים שהניעו אותו להסתפק בעדות יחידה זו. נפסק אמן, כי די לו לבית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלוון על מנת שיימוד בחובת ההנמקה הנדרשת (ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל (17.3.2014); ע"פ 4054/11 פלוני נ'
מדינת ישראל (30.4.2012); ע"פ 3273/09 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2010); ע"פ 9902/04 פלוני נ' מדינת
ישראל (16.7.2007)). עם זאת, נקבע בפסקתו של בית משפט זה, כי ערכאת הערעור נדרשת לבחון בקפידות יתרה עדות יחידה של קורבן לעבירות מין, גם כאשר ההרשעה לוותה בהנמקה מוצה ומשכנתה של הערכאה הדינית. כפי שציינתי, בהקשר זה, בע"פ 5633/12 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013):

"בעבירות מין קיימת חשיבות יתרה להתרשמותה הבלתי אמצעית של הערכאה הדינית מן העדויות אשר עמדו בפניה, ובפרט מעדותו של קורבן העבירה, וזאת לנוכח מאפייניה הייחודיים של עבירות אלה. יחד עם זאת, אין בכך כדי לפטור את ערכאת הערעור מלבחן, בעיון ובסיסות, את מסקנותיה המרשימות של הערכאה הדינית, ואת האופן שבו נימקה את עמדתה בנושאים אלה. בחינה קפידנית של קביעות המהימנות וממצאי העובדה, אין פירושה, בהכרח, צמצום היקפו של כלל אי-התערבות, אלא שמרכז הcobד נע לכיוון של בחינה דקדקנית, ככל שהדבר נוגע למסקנות הערכאה הדינית, בדגש על עומק ואיוכות ההנמקה העומדת ביסודן" (ראו גם: ע"פ 1904/11 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012)).

בעניינו, סבר בית משפט קמא כי ניתן להשתית את הרשותו של המערער על גרסתה מהימנה של המתלוונת בלבד, בהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות, תוך שהוא מבהיר, באופן מפורט ומשכנע, מודיע בחר ליתן אמון בגרסתה. בית משפט קמא סיכם את התרשותו הבלתי אמצעית מן המתלוונת במילים אלה:

"אני מוצא את עדותה של המתלוונת כעדות מהימנה,珂 והרנטית. הסבריה של המתלוונת לשאלות הרבות שנשאלה

הgingonis ביותר, היא לא מנעה מולם דברים אשר גם אינם נגד הנאשם, כמו לדוגמה שאהבה אותו כאב, וניכר כי עדותהenna, ואומרת את הדברים כהוותם ללא ניסיון הפרזה. אין בפני כל ראייה או ממצא אשר יהיה בהם לסתור את עדותה או להביא לספק בה. אני מוצא את עדותה אמינה מאוד ואני מוצא לנכון ליתן משקל רב לעדותה ביחס למשיע הנאשם, אופן ביצוע העבירות, משך הזמן שבהן בוצעו, מכלול הנסיבות סיבון, הסיבות והנסיבות ההgingonis והנסיבות, יש לומר המתקבשים, לאו שיתוף חוויות אלו, ולקשי והנזקים הנטענים".

יחד עם זאת, יש לציין, כי במקרה דנן עדותה בפני בית משפט קמא ראייה נוספת התומכת ומחזקת את עדותה של המתלוונת, עליה עומד בהמשך, ומכך אין מדובר, מילא, בעדות יחידה.

טענות המערער בדבר סתיירות ושקרים שנפלו בעדותה של המתלוונת

39. לטענת המערער, עדותה של המתלוונת בבית המשפט נוגעה "בשתיות תמיות ושקרים" רבים, ודוי בכך כדי ללמד על חוסר מהימנותה של המתלוונת. אין בידי לקבל טענות זו של המערער, שכן לשיטתי, חרף סתיירות מסוימות בעדותה של המתלוונת, גרסתה של המתלוונת בכללותה הייתה מהימנה, עיקבית, והgingonis. להלן אפרט את הטעומים העומדים בסיסו עמדתי זו.

40. בית משפט זה נדרש, לא אחת, לצביע המivid המאפיין את עדותו של קורבן לעבירה מין, ולקיים לשחרר את האירועים הטרואומטיים שהוא מנת חלקו. כפי שציינתי בפסק דין בעניין פלוני:

"בשל אופיה הייחודי של עבירה המין והטרואומה שהיא מסבה לקורבנה, שומה על בית המשפט לבחון את עדותו של קורבן לעבירה בצורה קפדרנית אך רגילה, ומתוך התחשבות בקשהו של הקורבן לשחרר במדוייק את האירועים, למסור מועדים מדוייקים ושותות ספציפיות, וליתן הסבר לחוסר תגובה או להתנהלות, הנתפסת בעיניו המתבונן מהצד חסירת הגיון או כבלתי מתקובלת על הדעת" (שם, בפסקה 65).

יפי, בהקשר זה, דבריה של השופטת ט' שטרסברג-כהן, בע"פ 993/00 שלמה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, (2002) 233:

"הליך שחרור האירועים האלימים על-ידי קורבן לעבירה מין שחווה אותם כשהעצמו טראומה מחודשת המתבטאת בחיתוט בפרטיו הפרטניים שלחויה איזומה, על אחת כמה וכמה כאשר החקירה היא תוקפנית [...] אין לצפות מדם כי יזכיר פרטיאויריאו טראומטי כאלו תיעד אותו בזמןאמת, במיוחד כאשר מדובר בקורבן לעבירה מין. לפיך השאלה איננה אם קיימים אידיאוקטים או-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים וההתמונה הכלולות המתקובלת מן העדות והחיזוקים להאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק". (ראו גם: ע"פ 5768/10 שאוזכר לעיל, פסקה 9; ע"פ 2848/14 סיגר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (12.11.2014); ע"פ 1473/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8; ע"פ 9478/11 (5.11.2014); ע"פ 17 (4.9.2014)).

נקבע, לא אחת, כי בשל ההשפעה הייחודית שיש לעבירות המין על קורבנותיהן, הרי, שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי גרסתם של קורבנות אלה, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת אי-דיוקים (וראו, ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני (3.7.2007)). לפיכך, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסתו של קורבן לעבירה מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים.

במקרים מסוימים רשאי בית המשפט לקבוע ממצאים עובדיתיים על יסוד גרסתו של קורבן לתקופה מינית, חרף שקרים ואי אמירתאמת מצידו (ראו, בין היתר, ע"פ 08/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2009) (27.7.2009); ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.2009); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009)). יצוין, כי "דזוקא זכרון" מופלג של פרטיהם, אחרי שחלף זמן רב מעת התרחשות האירועים ועד למתן העדות, עלול לפגום במהימנותו של עד" (ע"פ 11/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(6) 625, 637 (2004)).

עוד יש להוסיף, כי כאשר מדובר בעבירותimin מושפעת מהתוככי התא המשפטי, ובפרט כאשר עסקינו בקורבנותיהם קטינים, ההכרות העמוקה בין הפוגע לקורבן העבירה, כמו גם גילו הצער של הקורבן, מקשים עוד יותר על אופן מסירת העדות, ועל יייתה מפורטת, קוהרנטית ומסודרת מבחינה קרונולוגית (ע"פ 10/10 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.2013)).

41. ومن הכלל אל הפרט. בהודעתה הערעור, הצבע המערער על לא פחות מ-29 "סתירות, תמיות וشكلים" אשר התגלו, לטענתו, בגרסתה של המתלוננת, ובין היתר, לגבי השאלה האם המתלוננת לנחל חי חברה; באשר לקשר שלה עם החבר החדש של אמה; בנוגע למצבה הנפשי; באשר למצבה הכלכלי של אמה; וכן בהתייחס למועד בו החל המערער לבצע בה את המעשים בהם הוא הורשע. המערער סבור, כי בשל ריבוי הסתירות והשקרים שנתגלו בגרסתה של המתלוננת, ולنוכח העובדה כי בבית המשפט הוסיפה המתלוננת פרטים מהותיים אשר לא נמסרו על-ידה במשטרה – לא היה מקום לבסס את הרשותו על גרסתה. סבורני, כי המסקנה המתבקשת היא שונה בתכלית מגרסתה של המתלוננת עולה, כי מאז הייתה כבת 12, נהג המערער לבצע בה מעשיים מיניים שונים, ובין היתר, לגעת בכל חלק גופה; לנשך אותה בפייה; לגעת בחזה שלה, בישנה ובאייר מיניה; לישון עמה בלילה תוך שהוא מצמיד את איבר מינו אל גופה – וכך זאת עשה המערער, כאשר המתלוננת הייתה לבושה. ועוד עולה מעדותה של המתלוננת בבית המשפט, כי באחת הפעמים, שאל אותה המערער "אם היא רטובה למטה", ובהזרמנות נוספת, דחף אותה המערער אל המיטה, פישק את רגלה, ונצמד אליה עם איבר מינו.

גם אם נפלו בעדותה של המתלוננת סתירות או אי-דיוקים כלפים – הרי שבית משפט קמא התרשם שהgresה הכלולת, אשר מסרה המתלוננת, אינה גרסה משכנעת, כנה, קוהרנטית, ומתיישבת גם עם שיקולי הגיגון והשליל הישר, ולא נמצא לי טעם מבורר להתערב בקביעותיו כלפי גרסתה של בית משפט קמא. לא זו איז, לטעמי, רובם המכريع של הסתירות ואי-הדיוקים – הנטענים כלפי גרסתה של המתלוננת – אינם יורדים לשורשו של עניין, הם עוסקים בנושאים שאינם מהותיים, ונitin לתלות אותם באירועים הטריאומטיים שחוויתה המתלוננת, ובחולוף הזמן שבין התרחשות האירועים ועד ליום מתן העדות בבית המשפט. כמו כן, איןני מוצא נפקות של ממש לפער בין דברי המתלוננת במשטרה לבין עדותה בבית המשפט. בחקירתה הנגדית נשאלת המתלוננת, כדלקמן:

"[שאלה]: זה נכון שעת הגרסה הזאת שלך, שהוא למעשה ביקש מכך ואמר לך, אם את רטובה למטה, ואמרת לו שכן...מסרת רק לפניי מספר ימים..."

[תשובה]: נכון

[שאלה]: ולא אמרת את זה בחקירות הראשונות שלך במשטרתך...

[תשובה]: נכון

[שאלה]: למה לא אמרת את זה?

[תשובה]: כי חקירה זה ממשו מאד קשה...אני לא זוכרתי כל פרט על הדקה" (עמ' 63 לפניו, שורות 13-24).

....

"[שאלה]: "בהתודעות שלך במשטרתך...את לא ציינית...שהנאשם פישק לך את הרגליים ושם את איבר המין שלו עלייך?"

[תשובה]: אני לא אמרתי פישק, כן אמרתי שהוא דחף אותי על המיטה ונצמד אליו. את העובדה שהוא פישק לא ידעת שזה היה רלוונטי...לא שלא היה רלוונטי, לא ידעת שזה כזה קרייטי..."

[שאלה]: זה לא קרייטי שמי שהפישק את הרגליים?

[תשובה]: יצאתי מנתקודת הנחה שזה מובן מאליו" (עמ' 109 לפניו, שורות 3-18).

גם אם יש ממש בטענת המעורער, כי המתלוננת לא צינה בתודעה במשטרת פרטיהם מסוימים אשר נמסרו בעדוותה בבית המשפט, אין בכך, לדעתו, כדי לפגום בעדוותה האוטנטית של המתלוננת אודות מעשי של המעורער. הרי, כי המתלוננת – אשר חוותה, במשך תקופה של למעלה משוש שנים, פגעה מינית מתמשכת – תתקשה לשחרר במידעיק כל פרט ופרט מן מהARIOעים הטריאומטיים שהיו מנת חלקה. ولكن, גם אם לא מסרה המתלוננת תיאור מלא או מדויק של מעשי של המעורער, בתודעה במשטרתך – אין בכך כדי להשליך, בהכרח, על שאלת מהימנותה של המתלוננת. עוד יש לציין, כי אין מדובר בתוספות או בהבדלים מוחשיים בין הגרסה שמסירה המתלוננת במשטרתך לבין גרסתה בבית המשפט, ונראה בכלל כי "גרעין האמת" בעדוותה של המתלוננת הן במשטרתך והן בבית המשפט – הוא איתן ויציב.

42. כאמור, בית משפט קמאר נתן אמון מלא בדברי המתלוננת. וכי שהובהר לעיל, לא בקהלות תתערב ערכאת העreauור בנסיבות מהימנות שנקבעו על ידי הערכמה המבררת, "לא מספיק להצביע על שורה של תמיינות, אפילו הן רבות, אלא צריך שתהיינה עובדות המראות בעלייל שלא יכול היה השופט להתרשם כפי שהתרשם" (ע"א 525/78 סנובסקי נ' לבון, פ"ד לד(4) 266, 270 (1980)).

43. בנוספּ, אין מקום, לגישתי, לקבל את טענת המערער, לפיה גרסתה של המתלוונת אינה מתישבת, עם התנהוגותה היומיומית; עם כך שהיא ניהלה חי' חברה רגילים; עם ממציע הציונים שלה; ועם החיבה שהפגינה כלפי המערער. בית משפט קמא עמד בהכרעת דינו על טענות זו של המערער ודחה אותה, בקובענו, כי:

"התנהוגות נפגעות ונפגעי עבירות מין אינה בבחינת 'תבנית' קבועה אשר מי שאינו עומד בגבולותיה הרי שאינו נפגע עבירות מין. ה'תבנית' אשר קו הגנה זה מנסה ליצור תלושה מהמציאות. ההיפך הוא הנכון.

אין זה בלתי סביר כי דווקא קטינים רכים בשנים, אשר נפשם חפה בדמויות אהובת, אשר מצויים במסגרת משפחתית מורכבת אשר בה אילוצים רבים, אשר חשובים על משמעות מעשה אשר יכול להביא למשבר משפחתי, ואשר רוצים לשמור על שלמות משפחתם, יכולים לפעול בהתנהלות שאינה מבטאת כלפי חז' את סבלם מהמעשים הקשים אשר נעשים בהם.

גם לאחר שדברים מצויים החוצה באופן של שיחה עם האם, תלונה במשטרה והتمודדות עם הליך משפטי, אין זה בלתי סביר כי המתלוונת תעשה מאמץ, ولو כלפי חז' להסתיר את קשייה"

דעתי כדעתו של בית משפט קמא, וסבירני, כי אין בהתנהלותה של המתלוונת, אשר נחיזת להיות שגרתית – כדי לפגום באמינותו ובמהימנות גרסתה. סבירני, כי גם אם בתקופה הרלוונטיית ניהלה המתלוונת אורח חיים שנתרפס בעינוי המתבונן מהצד כרגע וכסדר – אין הדבר מעיד על כך שהARIOUIS המינויים עליהם העידה המתלוונת לא התרחשו במציאות.

44. באותו מידה, אין להישמע לטענותה התמורה של המערער, לפיה ניתן ללמידה מהתמודות שהוגשו מטעם ההגנה, על חוסר אמיןותו של המתלוונת, ועל היוותה "מפותחת מבחינה חברתית ואףלו מבחינה מינית". לאחר עיון בשלל התמודות שהציג המערער, לא מצאתי כי יש בכך כדי לפגוע במתינותה של המתלוונת, ולהזק את גרסתו המכחישה של המערער. צוין, כי בית משפט קמא נתן את דעתו לתמונות אלו, והתייחס, באופן קונקרטי, לתמונות בהן נראהות המתלוונת כשהיא: מוחבקת את בן זוגה החדש של אמה (נ/5); עומדת סמוך למערער, לאחותה התינוקת ולהברהה (נ/6); מתנשקת עם חבר (נ/7); עומדת סמוך לאמה ולאחותה התינוקת (נ/8) – ולאחר זאת, קבע, כי:

"כלום ניתן לומר שתמונה בה נראהות המתלוונת מחייבת, תמונה בה היא מוחבקת אדם, תמונה בה נראהות היא ברגע של שלווה, יהיה באלו כדי להטיל דופי בטענה בדבר קרונות האירועים הקשים והUBEIROOT אשר בוצעו במתלוונת?"

אין בכלל הטענות האמורות ובן-ההגנה האמור כדי לשול את המשמעות של האירועים ועוצמת חוויהם והטראותיהם שהם משאיים בנפש הצעירה של הקורבן"

דבריו אלה של בית משפט קמא מקובלים עלי, ואני מוצא כל סיבה להתערב בהם.

45. לsicום הדיון בנקודה זו, יש לומר כי גם אם נמצא סתיות מסוימות בעדותה של המטלוננת, ורקם פער כלשהו בין גרסאותיה של המטלוננת במשטרה ובבית המשפט – התמונה המצטירת מן "הגרעין הקשה" של עדותה, מובילה למסקנה אחת ייחידה, כי יש ליתן אמון מלא בגרסהה, כפי שקבע בית משפט קמא.

כבישת העדות

46. לטענת המערער, יש בעובדה כי המטלוננת לא חשפה את המעשים המוניים שביצעה בה המערער במשך כשלוש שנים – כדי לערער את מהימנותה של המטלוננת, ולהטיל ספק בקריות המעשים שחוותה לטענתה. זאת, כך Natürlich, בעיקר לנוכח העובדה של המטלוננת בעלת ביטחון עצמי "אסטרטיבית, חזקה, תקיפה... יודעת לדבר...". לטעמי, יש לדוחות טענה זו של המערער.

הacula פסוקה היא כי משקלה הריאיתי של עדות כבושא לא יפגע, ככל שיש בידי העד לספק הסבר סביר לכבישתה של העדות (ע"פ 4178/14 פרג' נ' מדינת ישראל (19.9.2013); ע"פ 3834/10 והבה נ' מדינת ישראל (6.3.2013)). כאשר בעבירות בגין, כבישת העדות הינה תופעה נפוצה בקרב קורבנות הubbleה, שכן אלו מתקשים, כפי שניתן ללמידה מהניסיון המצטבר, בחשיפת המעשים הקשים שנעשו בהם וחוששים מההשלכות העשויות לנבוע מהגשת תלונה במשטרה (ע"פ 9478/11 שאזכור לעיל; ע"פ 5949/13 שרהה נ' מדינת ישראל (17.3.2014); ע"פ 9399/09 ארליך נ' מדינת ישראל (10.8.2010)). דברים אלה נאמרים, יתר שeat, כאשר מדובר בעבירות בגין בתוך המשפחה:

"אחד המאפיינים המיוחדים של עבירות המין במשפחה היא חשיפה ודיווח מאוחרים של ביצוע העבירות, לעיתים שנים רבות לאחר שנפגע העבירה היה לבוגר. הדיווח המאוחר נובע מהдинאמיקה המיוחדת של עבירות המין במשפחה, שבון פעמים רבות, נפגע העבירה נתנו במשך שנים רבות לשליטתו ולמרותו של הפוגע, ממנגנון ההדחקה האופייניים לעבירות אלה ומחשו של נפגע העבירה שחשיפת העבירה עלולה להביא ל'פירוק' של התא המשפחתי. גורמים אלו ואחרים מונעים מנפגע העבירה להתלוון סמוך לביצוע המעשים, קשים ככל שיהו... תופעת כבישתן של עדויות הינה חזון נפרץ כאשר מדובר בעבירות אלימות ומין במשפחה – קל וחומר עבירות שבוצעו כלפי קטינים, ואין בכבישה עצמה כדי לפגוע במהימנות עדותו של נפגע העבירה כאשר ישנו הסבר מניח את הדעת להשתהית התלונה ולגייליה דזוקא במידה הרלוונטי" (ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 73 (23.11.2009) וראו גם, ע"פ 10/10 6352 פלוני נ' מדינת ישראל (15.10.2012); ע"פ 10/10 6410 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2011); ע"פ 08/08 11100 שרעבי נ' מדינת ישראל (14.9.2011).

עוד יש לציין, כי ניתן מקרים בהם קיימ פער זמני בין חשיפת המעשים המוניים בפני גורם זה או אחר, לבין מועד הגשת התלונה במשטרה. בע"פ 11/11 שאזכור לעיל, נאמר, בהקשר זה, כי:

"המנגנים והטעמים לכבישת עדות בעבירות בגין שהתרחשו עת הנפגע היה קטין, מרכיבים המה, כפי שהוסבר לעיל. הסיבות, על גוניהן, תגרומנה לכך שייתכן שייווצר פער של זמן ואף פער ניכר בין מועד חשיפת הסיפור לזמן הגשת התלונה במשטרה. במקרים לא מעטים הגורם הראשון שנחטא למידע תורם להגשת התלונה. לעיתים אין קשר בין הדברים, אלא מדובר בתחום הפתוחות אינדיידואליים של הנפגע...הניסיון מלמד חשיפת הסוד יכולה להיות תחולן הפתוחות הבני שלב שלב, לצד האפשרות של תחוליך דרמטי המתרכז באירוע חריג ועצמתו. לעיתים ישנו שילוב בין

שתי האפשרויות. כך במקרה דנא – והבדיקה הקונקרטית תמיד נדרשת" (שם, בפסקה 7).

ובחרה לעניינו. בבית משפט קמא העידה המתלוונת, כי היא עמדה בפני דילמה קשה והיססה אם לחשוף את המיעשים המיניים שנעשה בה, וזאת מחשש שהמערער איים להתאבד, ואף לחטוף את אחותה הティינוקת; כיוון שחששה כי המערער ייחד מתמייכתו הכלכלית באמה ובஅחותה הティינוקת; ובשל החשש כי המערער יאנוס אותה. מדובר, לדברי, במקרה סבירים לככיבת התלונה ולהגשתה המאוחרת.

בהתנחת כל האמור, נראה בעיני, כי אין בחולוף הזמן עד לבחינת המיעשים המיניים שחוותה המתלוונת, כדי לגרוע מאמינות גרסתה, או כדי להטיל זופי ב מהימנותה. דברים אלה נכון, גם ביחס לעבודה, כי המתלוונת הגישה את תלונתה למשטרת רק בחולוף שלושה חודשים בלבד בו הופסקו המיעשים המיניים שביצעו בה המערער. בנוסף, יש לדוחות את טענת המערער, לפיה שתיקתה של המתלוונת "בלתי מתקבלת על הדעת", בשל העובדה נערה בעלת ביטחון עצמי, דעתנית וscalנית. כפי שצין בית משפט קמא, מדובר בטענה חסרת כל שחר, אשר אין לה כל רלוונטיות לשאלת מהימנותה של המתלוונת.

התנהלותה של המתלוונת במהלך מסירת עדותה בבית משפט קמא

47. חלק מניסיונו הרבים לעקע את מהימנותה של המתלוונת, טען המערער, כי התנהלותה של המתלוונת עת עמדה על דוכן העדים בבית המשפט, מלמדת על חוסר אמינותה. נטען, בהקשר זה, כי לאחר שהמתלוונת לא הביעה כל רגש במהלך עדותה, לא הזילה דעה, ומסרה את גרסתה באופן "סכמתי, מתוכנן, קר ומונכר" – אין ליתן אמון בגרסהה. אין כל ממש בטענה זו, ודינה להידחות.

נשוב ונזכיר, את היתרון המובהה המקונה לערכאה הדינית, אשר שמעה את העדות ונתנה דעתה לסממנים הבלטים מילוליים בעדות המתלוונת. ערכאת הערוור, בשונה מבית משפט קמא, חסרה את הכלים להתרשם, באורך בלתי אמצעי, מעדות זו, כמו גם מיתר העדויות, ואין כל סיבה שלא קיבל את התרשומה של הערכאה קמא מסירת העדות על-ידי המתלוונת, גם אם המערער חולק על התרשומות זו.

מעבר לכך, כבר נקבע, לא אחת, כי אין לפסול עדות של מתלוונת בעבירות מין, רק משום שלא בقتה, או לא הביעה רגש, זהה או אחר, בבית המשפט. יפים לעניינו הדברים שנאמרו בע"פ 5920/13 אטלן נ' מדינת ישראל : (2.7.2015)

"חוות מאופקת או אדישה לכואורה של עד, אינה מחייבת בהכרח על חוסר אמינותו. מסקנה זו מקבלת משנה תוקף כשעסוקין בקורבן לעבירות מין, אשר נדרש לנמל מסכת מעשים קשים וטריאומטיים שנעשה בגופו. נקבע, לא פעם, כי אין תבנית אחת ויחידה בדרך חשיפת סיפורו הקשה והמייסר של קורבן העבירה. יש קורבנות אשר יפתחו סגור ליבם, יביעו רגש, ויכבו בפומבי את אשר עבר עליהם, יש כאלה שדווקא יבקשו להרחיק עצמן מהסתוטאציה הקשה, כאילו מדובר באדם אחר, ויקרינו מעין אדישות, המשמשת, לעיתים, מנגן הגנה שאמור לסייע להם להתחזק עם נסיבות מסירת עדותם (ע"פ 11/7606 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2013); ע"פ 11/2326 פלוני נ' מדינת ישראל

.)((15.3.2012))

בנסיבות המקרה דנן, אינני סבור כי אופן מסירת העדות על ידי המתלוונת, גם אם קיבל את דבריו של המערער לעניין זה, פוגם במהימנות גרסתה.

48. לsicום הדיון בשאלת מהימנותה של המתלוונת, ראוי לחזור ולהציג, כי בית משפט קמא מצא את גרסתה של המתלוונת בכללותה כגרסה מהימנה, עקבית, הגיונית, איתנה ויציבה, ולא מצאתי בטענותו של המערער טעם או סיבה לשנות מסמךנה זו. מאחר שלא נמצא בסיס להთערבותונו בשאלת מהימנותה של המתלוונת, ניתן להשתית, על יסוד גרסתה, את קביעת הממצאים העובדיים בעניינו של המערער.

עדותה של ג'

49. כפי שצוויל לעיל, בית משפט קמא לא הסתפק בעדותה של המתלוונת בלבד, בכדי לבסס את הרשותו של המערער, ומצא חיזוק ממשי לגרסהה של המתלוונת בעדות אמה.

בעדותה בבית המשפט, תיארה ג' את תגובתה הנגערת של המתלוונת עת חשפה בפניה את המעשים שביצעה בה המערער, ולדבריה, המתלוונת הריכינה את ראה, פרצה בלבci, והחלה לגולל בפניה את סיפורה הקשה. נספ על כר, העידה ג', הן במשטרה והן בבית המשפט, כי כאשר התעמתה עם המערער לגבי הדברים שסיפורה לה המתלוונת, הוא השיב לה כי "הקשר הזה היה הדדי". בית משפט קמא נתן אמון מלא בעדותה של ג', וקבע, כי "יש עדות עצמאית ואמיןנה זו כדי לחזק את האמון הניתן בעדות המתלוונת, לחזק את אמינות גרסתה, ואילו היה צורך על פי דין, היה הדבר עולה כדי חיזוק ואף סיוע".

לטעת המערער, שגה בית משפט משקבע כי עדותה של ג' מהווה חיזוק לגרסה המתלוונת. נטען, בהקשר זה, כי עדותה של ג' נועדה "להוכיח את פניו" בלבד, והיתה "קירה, נתולת כל רגש, מבולבלת, ולא קוורנטית". ועוד נטען, כי נמצאו סתירות פנימיות בעדותה של ג', ואף סתירות בין ג' לגרסהה של המתלוונת בעדותה. נטען בנוספ, כי העובדה, לפיה ג' הכירה גבר אחר מיד לאחר מעצרו של המערער, מחזקת את גרסתו של המערער. אין בידי לקבל את השגתו של המערער באשר לעדותה של ג', ולגיishi, ניתן לראות בעדות האם, אשר נמצאה מהימנה על ידי בית משפט קמא, משומן ראיית חיזוק ממשית לגרסהה של המתלוונת.

כפי שפורט לעיל, ג' העידה על מצבה הנפשי הנגער של המתלוונת, עת שיתפה אותה לראשו אוזות המעשים שביצעו בה המערער.cidou, "ראיות מהימנות בדבר מצב נפשי קשה בעת חשיפת גרסה מהוות חיזוק ראייתי מקובל ונפוץ למדי בפסיקתו של בית משפט זה לצורך הרשעה בעבירות דין" (ע"פ 6399/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 102 (15.7.2012); וראו גם, ע"פ 2921/13 ריטבורג נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (1.1.2015)). נספ על כר, אמרתו של המערער ל-ג', כי "הקשר הזה היה הדדי", בעת ש-ג' התעמתה עמו, במקומם עבודתו, מלמדת כי המערער אינו מכחיש את המיחס לו, דבר מהוועה, לטעמי, ראייה משמעותית לחיזוק גרסתה של המתלוונת, העולה אף כדי תוספת ראייתית מסווג סיוע.

לנוכח כלל אי ההתערבות, יש לדחות את שלל טענותיו של המערער, המבוקשות לכרכס בנסיבות מהימנות גרסתה של ג'. בית משפט קמא קיבל את עדותה של ג' כמהימנה, בקבועו, בין היתר, כי:

"עיקר טענות הנאשם הינו כלפי המימנות שיש לרוחש לאמה של המתלוונת ולמתלוונת עצמה תוך ניסיון להטיל זופי באופיו ובהתנהלותן היומיומית. לא רק שאין בסיס לטענות, אלא שגם אין רלוונטיות. ודאי שאין מדובר בקשר הגנה שיש בו כדי לחזק את האמון בנאשם".

בנסיבות שפורטו לעיל, איני רואה כל הצדקה להתערב בהתרשםתו של בית משפט קמא מידת מהימנותה של ג' ומאמינות גרסתה, אף אני סבור, כי יש בעדותה של ג' "כדי להוות ראייה של ממש לחיזוק טענותיה ועדותה האמונה והרציפה" של המתלוונת.

עוד יש להוסיף, כי מסקנתו של בית משפט קמא בדבר חוסר מהימנותו של המערער אף היא עשויה לשמש תוספת ראייתית מחזקת לגרסת המתלוונת (ע"פ 9468/08 פלוני נ' מדינת ישראל (24.6.2009); ע"פ 1503/07 אבו רמלה נ' מדינת ישראל (26.4.2007)). נזכיר, כי בחקירותיו במשטרה ובעדותו בבית המשפט, אישר המערער: כי הוא אסר על המתלוונת לצאת מהדירות; כי הוא אסר עליה להכנס חברים לדירה; כי הוא נהג לשון עמה באותו מיטה; כי נהג לחתה לה "פליקם בישבן"; וכי הוא נהג לנשק את בנותיו "נשיקה בשפטים". דומני, כי גם בדבריו אלה של המערער, יש כדי לחזק את גרסתה של המתלוונת.

דוחית גרסתו של המערער

50. אל מול האמון המלא שנתן בית משפט קמא בגרסהו של המתלוונת, נדחתה גרסתו של המערער, מכל וכל. המערער טוען, כי בית משפט קמא נפל לכל שגגה בהתייחסותו השילית למידת מהימנותו; וכאשר לאבחן לעומקן את הריאות אשר הובאו על-ידו, לשם תמייה בטענותו באשר למניע שהיא למתלוונת להפלילו. אין בידי לקבל טענות אלו, ודין להידחות.

לאחר עיון בקביעותיו של בית משפט קמא בדבר חוסר מהימנותו של המערער, לא ראוי כל סיבה להתערב בכך. כמו בית משפט קמא, אף אני סבור, כי המערער מסר גרסה בלתי אמונה, ומלאה בסתרות מהותיות, המצביעות על קזו הגנה לא ברור, מופרך, ומוגמת. כמו כן, לא נמצא כל בסיס ראוי לגרסאותו המשתנות של המערער, באשר למניע שהיא, כאמור, למתלוונת להגשת התלונה נגדו. בהודעתו במשטרה, מסר המערער כי המעשים שיוחססו לו מקרים בעיליה של המתלוונת על רקע רצונה "להטרוע עם גברים". בבית המשפט,טען המערער כי המתלוונת ואמה רקסמו נגדו ביחיד עיליה "כדי ששתייה יקבלו את החופש שלהן". ואילו בהודעתה הערעור, נתען כי "הבל רוח רעות ורשעות", הם אשר הובילו את המתלוונת ואמה לרקום נגדו עיליה זדונית.

עינינו הרואות, כי מדובר של המערער עצמו, לא ברור מה הסיבה לעיליה השפה שракחה, כביכול, המתלוונת נגדו, אשר מעמידה אותו בסכנת מסר לשנים ארוכות. אין זה סביר בעיני, כי המתלוונת תהיה מוכנה לעבור כברת דרך ארוכה של חקירות, עדויות ודיוונים בבית המשפט, אך ורק בכדי שתוכל "להטרוע עם גברים". קר גם, אין זה מתאפשר

על הדעת, כי המתלוונת תרצה לעבור את מסלול המכשולים המישר זהה על מנת שהיא ואמה "יקבלו את החופש שלhn". בע"פ 3012/2012 פלוני נ' מדינת ישראל (12.1.2015) ציינתי, בהקשר לכך, כי:

"אין זה מתקבל על הדעת כי ש.ג. הצליחה, תוך פרק זמן קצר, לטוות תוכנית שטנית שנועדה להביא להפלתו של בעלہ בעבירות שאין Ach ורע לחומרתן. זאת, תוך גיוס לתוכנית העילית של בנותיה, אמה, אחותה ולקוחותה של ש.ג., כאשר לכל אחת היה צריך להכין סיוף מעשה משלה. ועוד יש להתפלא על הסכמתן של המתלווננות ליטול חלק במסע שזכה, אל מל אלא מדובר בנסיבות שכל אחת מהן חוויתה על בשרה. על מנת הייסורים של מתלווננות בעבירות מין, הנאלצות לעبور מסע קשה וחושפני של חקירה משטרתית ומתן עדות בבית המשפט, עמד השופט י' עמידת בע"פ 11/2012 פלוני נ' מדינת ישראל (15.3.2012), בפסקה 73, ובאומרו: 'מן המפורסמות הוא שנגע עבירהimin' עובר מסכת "יסורים נוספים בשל הליכי החקירה והמשפט, וכן להוסיף על סבלו ועל צعرو 'רוטינה' נוספת... בהעמדתו לבדיקה פסיכיאטרית על מנת לעמוד על מצבו הנפשי'. בשל התלאות, שהן מנת חלקו של קורבן עבירות המין, אשר מחייב להגיש תלונה נגד העבריין, מלמדים מחקרים שונים כי רק כ-20% מקורבנות תקיפה מינית מגישים תלונה במשטרה, כאשר הרוב המרכיב (כ-80%) נמנע מכך (ראו, למשל, 'חוק וצדקה: נפגעות ונפגעים תקיפה מינית ומערכות אכיפת החוק', דז"ח שניתי של איגוד מרכדי הסיעו לנפגעות ולנפגעים תקיפה מינית בישראל (2006))' (שם, בפסקה 75).

על יסוד האמור לעיל, ניתן הגיעו לבנק למסקנה כי טענותיו של המערער באשר לעיליה השפה אשר נركמה, לכואורה, נגדו, הין מופרבות, בלתי סבירות, ואין מתישבות עם ההיגיון והשכל הישר. מיותר לציין, כי אין בטענות אלה בכדי להטיל ספק סביר בדבר אשמתו של המערער, משהעמידה המשיבה תשתיית ראייתית איתנה להוכחת הנטען על-ידה. כפי שנאמר בע"פ 3974/92 אוזלאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565, 572 (1993):

"על בית המשפט לשקל את מארג הריאות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבירות של הנאשם והסבירים היפותטיים סבירים אחרים. אם מכלול הריאות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של הנאשם היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת מכלול הריאות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשמת הנאשם – הרי שמדובר ראיות זו מספק להוכחת האשמה בוודאות הדרישה במשפט הפלילי"

אשר לעדויות בנותיו של המערער וגורשו, מקובלת עליי" מסקנתו של בית משפט קמא, כי אין בעדויות אלו, שנקבע כי אין אמינות, כדי לגזור ממהימנותו של המתלוונת ואמה, או כדי לתמוך בגרסתו של המערער, ולהקם ספק סביר בדבר אשמתו.

לפיכך, נראה כי אין מקום להטעיב בדוחית גרסתו של המערער, ובקביעתו של בית משפט קמא, כי מדובר בגרסה בלתי מהימנה.

מחגלי חקירה

51. המערער טוען למחגלי חקירה שהיה בהם, לטענותו, כדי לקפח את הגנתו. לטענת המערער, יש לראות כמהدلיך קיירה את הימנוותה המכוננת של המשטרה מלאוסף "ראיות שיכולה להיות לאסוף". טרם שاذען בטענה זו, אזכיר את ההלכה הידועה, לפיה בהינתן תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם, הרי שאין בקיום של מחגלי

חקירה, כשלעצמם, כדי להביא לזכיו של הנאשם. בוחינת טענות הנוגעות למחדלי חקירה תעשה בשני שלבים: תחילת יש לבחון האם מדובר כלל במחדלי חקירה, אם לאו. רק אם המענה לשאלת הראונה הוא חיוב, יש לבחון את השאלה, האם בשל מחדלי החקירה הנטען, נפגעה יכולתו של הנאשם להתחמק כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיימים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, או כי נפגעה זכותו להליך הוגן. בוחינה זו נעשית, תוך שיקול המחדלים הנטען אל מול התשתית הראיתית שהונחה בפני הרכאה הדינית (ראו, לעניין זה, ע"פ 2478/12 אגバラה נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (13.5.2015); ע"פ 6304/12 ספרנוב נ' מדינת ישראל, פסקה 53 (26.1.2015)).

52. ומכאן לעניינו. המערער טוען, כי המשטרה ערכה חקירה חד-צדדית, ונמנעה בכך, מל透ר אחר ראיות שונות המתישבות עם גרסתו. סבורני, כי אין בטענה זו כל ממש. יש להבהיר תחילת, כי שני השוטרים, אשר גבו את ההודעות במשטרת – מר יקיר ראובן, ומר מיכאל זיגלר – העידו בבית משפט, והכחישו את טענותו של המערער בندון. בחקירהם בבית המשפט העיד מר מיכאל זיגלר, אשר ניהל את עיקר החקירה, וגבאה את מרבית העדויות, כי הוא לא ראה צורר להרחיב את החקירה בנוסאים שלא נסרים רלוונטיים, כגון: חקירות בניווטו וגורשותו של המערער; מסירת דז"חות לגבי המכשיר הניד של המתלוונת; תפיסת תלושי השכר של ג'; ובבדיקה נתונים אודוט המתלוונת מבית ספרה, ומורופא המשפחה שלו – שכן הוא לא סבר כי יש פרטים כדי לקדם את החקירה בתיק. בית משפט קמא נתן את דעתו לכך, וכי "כל שיש עד מסויים הרי שניתן היה בזמןנו. ודאי שאין בטענות אלו כדי להביא לסתוק כלשהו בתשתית הראיתית אשר בפניי". משכך, איני סבור כי מדובר במחדלי חקירה כלל, מכל מקום, גם אם אין, לצורך הדיון בלבד, כי מדובר במחדלי חקירה, סבורני כי, בנידון דין, לא נפגעה יכולתו של המערער להציגן, או ש קופחה זכותו להליך הוגן. כזכור, במסגרת פרשת ההגנה העידו בניווטו וגורשותו של המערער, ולא הייתה מניעה בזמן עדי הגנה נוספים, לו רצה בכך המערער.

53. סיכום של דברים: דעתך היא כי לא נמצא כל עילה מבוררת, להתערב בנסיבות המהימנות ובקביעותינו העובdotיות של בית משפט קמא, ואציג לחברך לדחות את ערעורו של המערער על הכרעת הדיון, ולהותיר את הרשותו של המערער על כנה.

הערעור על חומרת העונש

54. כלל ידוע הוא, כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונשים, אשר השיטה הרכאה הדינית, אלא באופןם מקרים חריגים שבהם ניכרת סטייה קיצונית מדיניות הענישה המקובלת בנסיבות דומות, או כאשר נפלה בגזר דין של הרכאה הדינית טעות מהותית הבולטת על-פניה (ע"פ 7066/13 אלמליח נ' מדינת ישראל (22.12.2015); ע"פ 4498/14 גרידיש נ' מדינת ישראל (13.5.2015); ע"פ 5323/12abo ליל נ' מדינת ישראל (17.6.2014); ע"פ 7702/10 כהן נ' מדינת ישראל (29.5.2014)).

לאחר שבחנתי את כלל הנסיבות, ונתתי דעתך לטיעוני הצדדים לעניין העונש, הגיעו למסקנה, כי עונשו של המערער אינו סוטה מדיניות הענישה המקובלת בעבירות כגון דא, ובוודאי שאון מדובר בסטייה מהותית, ולפיכך דין הערעור על חומרת העונש להיחזות. להלן הטעמים העומדים בסיס עמדתי זו.

55. המערער הורשע בביצוע עבירות מרובות של מעשים מגוניים במתלוננת, בהה של בת זוגתו מנשואים קודמים, עמה הוא התגorer במשך כתשע שנים, באוותה דירה. מעבר לתיאור היבש של העבירות בהן הורשע המערער, נראה כי מדובר במעשים חמורים ביותר, העומדים על רף חומרה גבוה. כפי שתואר לעיל, במשך תקופה של כשלוש שנים, ביצוע המערער במתלוננת, בהיותה בגילאי 12-15 שנים, מעשים מגוניים רבים ומגוונים, תוך שהוא משליט את מרותו עליה, ומנצל את חולשתה, והכל במטרה לספק את יצורי המינים. המערער אינו מקבל אחריות על מעשיו, ואף אינו מגלה כל אמפתיה כלפי המתלוננת, שתוצאות מעשיו הקשים ילו אותה עוד שנים רבות. ראוי להזכיר, בהקשר לכך, את שנאמר בתסaurus קורבן העבירה, בגין פגיעה הנפשית שנגרמה למתלוננת, ובאשר לקשיים שעםם היא נאלצת להתמודד, בעקבות מעשו הנפשיים של המערער.

56. מעשים אלה מצדיקים הטלת עונשה חמירה, הכוללת שנות מאסר ממושכות, על מנת לשרת, בעיקר, את עקרונות gamol והרעתה. כפי שנאמר בע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 932 (2001):

"עבירות מין במשפחה הן מן החמורים בקשר העבירות, ובמיוחד כך, כאשר הן מתבצעות כלפי קטין חסר ישע ולאורך תקופה ארוכה של שנים. הנזק הכבד לקורבן, שהרוב אינו בר-תיקון, מחייב החמרה בדיון כאמור גמול והרעתה".

כמו כן, בע"פ 09/2015 פלוני נ' מדינת ישראל (18.11.2012), ציינתי, כי:

"מן הרואו להשית על מבצעי עבירות מין במשפחה עונשי מאסר ממשמעותיים, הן לשם הרתעתם האישית והן להרתעתם הרבים, ובעיקר על מנת לשחק את מידת הפגיעה החמורה בקרובנות ובזכות היסוד של כבוד האדם, וכן במטרה להביע את הסלידה ושאט הנפש של החברה מביצוע עבירות אלו. הדבר נכון ביותר שעת, כאשר מדובר בקרובנות קטינים" (שם, בפסקה 42; וראו גם בע"פ 12/2014 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (7.4.2014)).

57. כזכור, עונשו של המערער, כולל חמש שנות מאסר לRICTSI בפועל, הושת עליו לא רק בשל הרשותו בביצוע המעשים המוגנים במתלוננת, אלא גם בגין ביצוע שתי עבירות של הדחה בחקירה. בחינת מדיניות העונשה הרואיה בעבירות של מעשים מוגנים בין משפחה, מלבדת כי העונש שנגזר על המערער אינו סוטה לחומרה מדיניות עונשה זו. כך, למשל, בע"פ 11/2013 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2013), נדון המערער שם לחמש שנות מאסר לRICTSI בפועל, בגין הרשותו באربع עבירות של מעשים מוגנים, אותן ביצע ב_Context הקטינה של בת זוגו, אשר התגורה עמו וראתה בו_CDמות אב. בע"פ 2177/2013 שאוזכר לעיל, נגזר על המערער עונש של 8 שנות מאסר לRICTSI בפועל, על רקע הרשותו בביצוע מעשים מוגנים, במשך ארבע שנים, באחותה הקטינה. במקרים חמורים יותר, כדוגמת המקרה שנדון בע"פ 2331/13 שאוזכר לעיל, הושתו על המערער 12 שנות מאסר לRICTSI בפועל, לאחר שהוא ביצע ב_Context הקטינה, במשך ארבע שנים, עבירות של מעשים מוגנים; שלוש עבירות של ניסיון למעשה סדום; ועבירות של תקיפה בנסיבות חמירות.

הנה כי כן, עונשו של המערער אינו סוטה, כלל ועיקר, מרמת העונשה המקובלת בעבירות מעין אלה. בגזר דין זה התייחס בית משפט كما רואו לכל השיקולים הרלוונטיים, הן בעת קביעת המתחם והן בשלב גירת עונשו של המערער בהתאם למתחם שנקבע, תוך התחשבות בנסיבות האישיות של המערער.

58. אשר לטענת המערער, כי שגה בית משפט קמא כאשר "ישם את עקרונות תיקון 113 לחוק העונשין בעניינו, הרי שדין להידחות. הוראותו של תיקון 113 לחוק העונשין מחייבות לגבי תיקים שבהם ניתנה הכרעת הדין לאחר כניסה לתוקף של התקון האמור (קרי: ביום 20.7.2012). לפיכך, בדיון ציין בית משפט קמא, כי "עסקין בהכרעת דין אשר ניתנה לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, ואין מקום לטענות ב'כ הנאשם בעניין זה, גם כאשר מדובר בעבירות שבוצעו טרם התקון האמור".

59. על יסוד האמור לעיל, אינני רואה כל מקום להתערב בעונש המאסר שנגזר על המערער. בנוסף, יש לדוחות את הערעור גם בנוגע לחיבורו של המערער בתשלום פיצויים בסך 50,000 ₪ למטלוננט, סכום אשר יוקדש, מן הסתם, לצורכי שיקומה.

סוף דבר

60. על יסוד הנימוקים שפורטו לעיל, דעתה היא כי אין בסיס להתערבותנו בהכרעת הדיון, כמו גם בעונש שהושת על המערער בבית משפט קמא. לפיכך, אמלץ לחבריו לדוחות את ערעורו של המערער, על שני חלקיו.

ש 1 פ 5

השופט ס' ג'ובראן:

אני מסכימים.

ש 1 פ 5

השופט יי' עמית:

אני מסכימים.

ש 1 פ 5

עמוד 27

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט א' שחם.

ניתן היום, כ"ה בשבט התשע"ו (4.2.2016).

שפט

שפט

שפט
